XXXVI. ÉVFOLYAM, 17. SZÁM Ára: 2,80 Ft 1980. ÁPRILIS 24.

BÖGRECSÁRDA

Balázs-Piri Balázs rajza

mondjuk a magunkét

Spórolunk

A történet vége március utolsó napjára esik. Sajnálom, de csak most hallottam.

A színhely az V. kerület. Nevezetesen a Bajcsy-Zsilinszky út 38. számú ház. Még az év elején megjelent néhány teherautórakomány létra és palló azzal a nyilvánvaló szándékkal, hogy elvégzik a ház külső tatarozását. A kihordott állványtartozékok hetekig állták az időjárás viszontagságait, nem kis gondot okozva a járdán jövő-menő, a mozielődásra váró embereknek.

Aztán egy szép napon megjelentek az állványhoz tartozó szakemberek és nem elsietve a dolgot, kívülről el is jutottak az ötödik emelet magasságáig. Már csak egy emelet volt hátra. De ekkor már márciust írtunk.

Napokig nem történt semmi. Aztán egyszercsak megjelentek újra a szakemberek, és amit felhordtak lassú munkával, villámsebesen lebontották. A ház pedig maradt, ahogyan annak előtte volt. Az állványtartozékok napokig ott hevertek a járdán, amíg csak el nem hordták.

A lakók egyike megkérdezte a ház gondnokától: miért állványoztak, ha dolgavégezetlenül lebontották? A válasz pedig – alig merem leírni – az volt: takarékossági okokból a tatarozás elmarad.

Vajon mennyibe került ez a befejezetlen tatarozás az államnak?

Fellegi Tamás

A törvény szövedéke

„...és megint fölnéztem az égre
álmaim gőzei alól
s láttam, a törvény szövedéke
mindig fölfeslik valahol."

Nem csak azért választottam a mottót József Attilától, mert most ez a sikk, mert most őt ünnepeljük, őt citáljuk, őt cibáljuk elő unos-untig, aztán őt évig majd soha, vagy csak nagyon ritkán. A mottóválasztást az indokolja igazából, hogy megtaláltam csendes, öreg napjaimra a nekem való foglalatosságot. Szálelvarró leszek, bedolgozóként. A törvény szövedékének fölfeslett szálait segítek elvarrni. Mert az a szövedék, úgy tűnik, még ma is gyakorta fölfeslik.

Mondom is rá a példát, csak előbb megint idézek. A szöveg most nem olyan veretes, mint az előbbi, hja, ezt nem költő írta, hanem a munkaügyi miniszter. A címe is prózai: 17/1978 (XII. 23.) MüM számú rendelet: **„A bedolgozó, ha az előző naptári évben elért teljesítménye alapján számított keresete havi átlagban az ötszáz forintot eléri, évi tizenkét munkanap alapszabadságra jogosult. Ezt, valamint a pótszabadságot a következő naptári évben kell kiadni, illetőleg a bedolgozói munkaviszony megszűnése esetén pénzben kell megváltani. A szabadság idejére a bedolgozót az előző naptári évben elért keresetének figyelembevételével számított átlagkereset illeti meg."**

Világos, ugye? Ne tessék elhamarkodni a választ! Tessék inkább egy ellenőrző példát megoldani előbb. Adva van egy bedolgozó, aki 1979. január 2. óta dolgozik a vállalatánál, 1980. március 10-én munkaköre megszűnik, s felmondanak neki. Tessék kiszámítani, kilépéskor hány nap alapszabadságot kell kifizetni neki? Papír, ceruza, számolás! Mennyi jött ki? Tizennégy nap? (A tavalyi évre 12, az idei első két hónapra 2.) Hát lehet, hogy önök jó matematikusok, de munkaügyi osztályvezetőnek nem mehetnének el! A Pest megyei Vegyi- és Divatcikkipari Vállalat munkaügyi osztálya hasonló szituációban csak két napot fizetett ki. Mivel az intézkedés nem egy embert érintett, hanem egy egész – megszüntetett – részleget, megkérdeztem az osztályvezetőt: miért csak ennyit? A válasz: így értelmezik a rendeletet.

Mielőtt végképp megrendült volna a matematikába vetett mélységes hitem, bizodalmam, megkerestem a minisztériumban a rendelet megszövegezőjét, aki megnyugtatott: én ismerem jól a kétszerkettőt, a dolgozóknak valóban 14 nap jár. Ezek után büszkén, magabiztosan teszem közzé a hirdetést: rendeletek értelmezését, házilagos kivitelezésben, bedolgozóként vállalom, közületeket is kiszolgálok.

Munkám lesz elég, mert a törvény szövedéke – mint tudjuk – mindig fölfeslik valahol. Pláne, ha birizgálják is...

Radványi Barna

Mi kell a motornak?

Mostanában úgy érzem, hogy lassan, de biztosan haladok a tudathasadás boldog állapota felé. Mi az, ami elősegíti ezt? A benzin. Na nem a benzin ára, mert az ugyebár egyértelműen növekszik az OPEC akarata szerint.

A problémát az okozza számomra, hogy nem tudom eldönteni, milyen üzemanyag kell például egy 1200-as Ladába. Az Energiafelügyelet szerint csakis szuperbenzin való ebbe a kocsiba, ez nem teszi tönkre a motort, s magasabb ára ellenére is gazdaságosabb a használata. Az Energiafelügyelet arról is felvilágosított, hogy a normálbenzinnel való üzemelés előre kitervelt szándékkal elkövetett motorgyilkosságnak számít, legalábbis akkor, ha ez a motor magánrendszámú kocsiban duruzsol.

Az állami tulajdonban levő 1200-as Ladák legtöbbjének ugyanis nem árt a normálbenzin. Szavahihető gazdasági szakemberek elmagyarázták, hogy gépkocsijaik azért üzemelnek normálbenzinnel, mert ez így gazdaságosabb és a motor sem károsodik. Ezek szerint nyilván külön gyártják az autógyárban azokat a kocsikat, amelyek állami, és külön azokat, amelyek személyi tulajdonba kerülnek?

Gondolom, nem így van, ezért kétségek gyötörnek, kik is cselekednek takarékos korunk követelményeinek megfelelően. Azok, akik bölcsen vagy pazarlóan szuperbenzinnel járnak, vagy azok, akik bölcsen vagy pazarlóan normálbenzint használnak? Ha valaki tudja a választ, kérem, közölje velem az igazságot. De csak az egyiket!

Vezda János

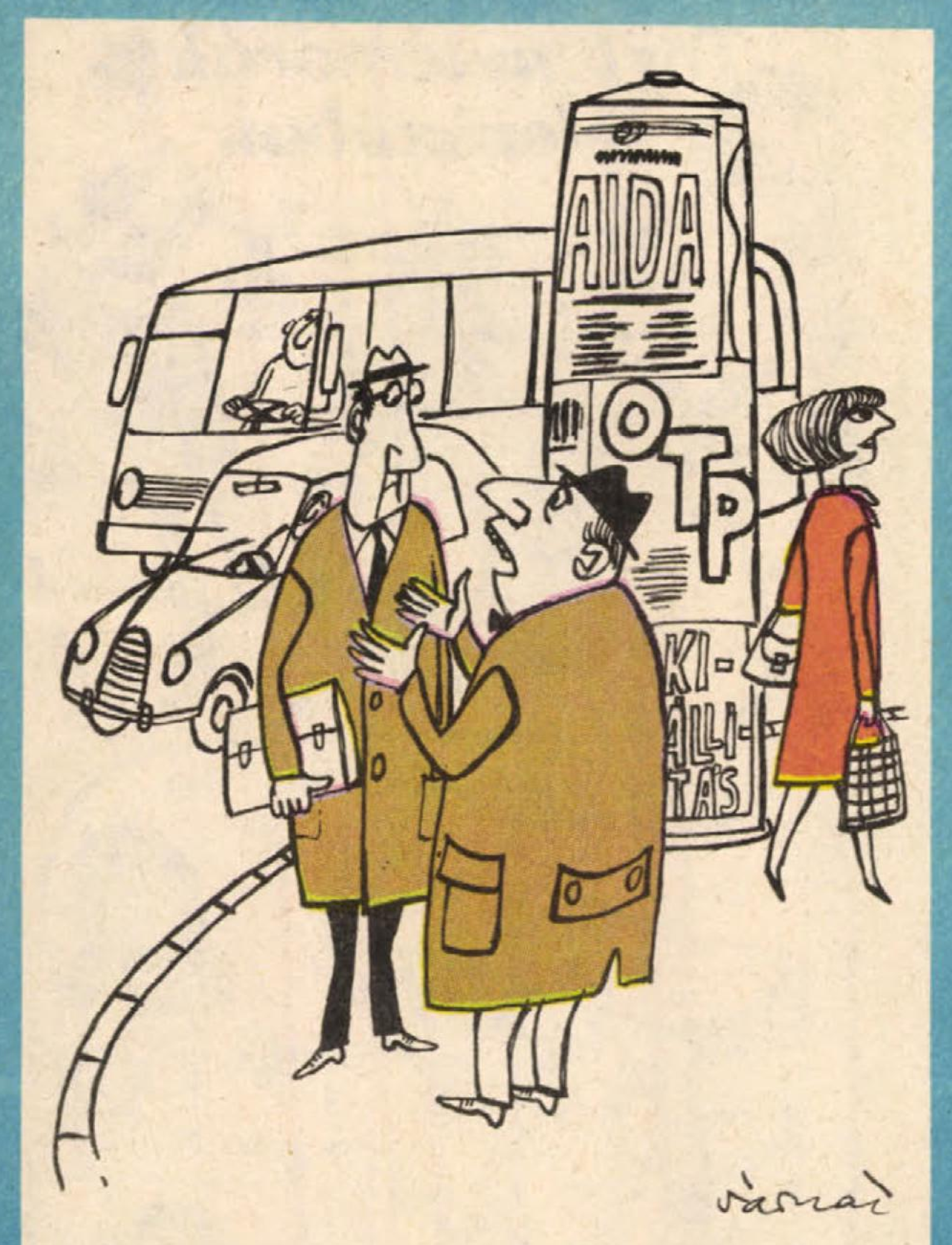
Tudjunk többet szomszédainkról

Nagyszabású népi mozgalmat indított el a földhivatal, a fenti címmel. Debrecen legnagyobb lakóházának szövetkezetilakás-tulajdonosai – mind a 194-en – megkapták az értesítést, hogy a telekkönyvben a nevükre vették lakás- és földtulajdonukat. Nem lenne szó a címben idézett mozgalomról, ha csak saját értesítésüket kapták volna meg a tulajdonosok, de megkapták a többi 193 lakóét és tulajdonosét is. Az értesítésben részletesen le van írva, ki mikor született, milyen minőségben él együtt élete párjával, ki adta tovább és kinek a szövetkezeti lakást stb. Az értesítés után úgy ismeri egymást a 194 család, mint a saját tenyerét.

Voltak ugyan eddig is kezdeményezések. Például a választási névjegyzék, amelyben megtudhattunk egyet s mást szomszédainkról. Ebben különösen a hölgyeket idegesítette föl a születési évszám feltüntetése. Na, de választások csak ötévenként vannak, s ennyi idő alatt ki-ki elfelejtheti a kellemetlennek tartott tényeket. Sokat tett a mozgalomért az egészségügyi szervezet, amíg kis nyitott levelezőlapon invitált bennünket tüdőszűrőre. Ez viszont nem került közszemlére, csak akkor, ha a postás, nem ismerve a pontos levélszekrényszámot, kirakta a szekrény tetejére.

A földhivatal viszont írásba adta információit, gondoskodott arról, hogy mindenki megtudjon, megőrizzen mindent, s ne csak a memóriájában, hanem levéltárában is. Nem akadályozta meg ebben az sem, hogy a mostani takarékos időkben kilószámra használta föl a stencilpapírt. Mindent alárendelt a fő célnak: Tudjunk többet szomszédainkról!

Gőz József,
szül. Budapest, 1941. XII. 2.
Anyja neve: Orosz Eszter

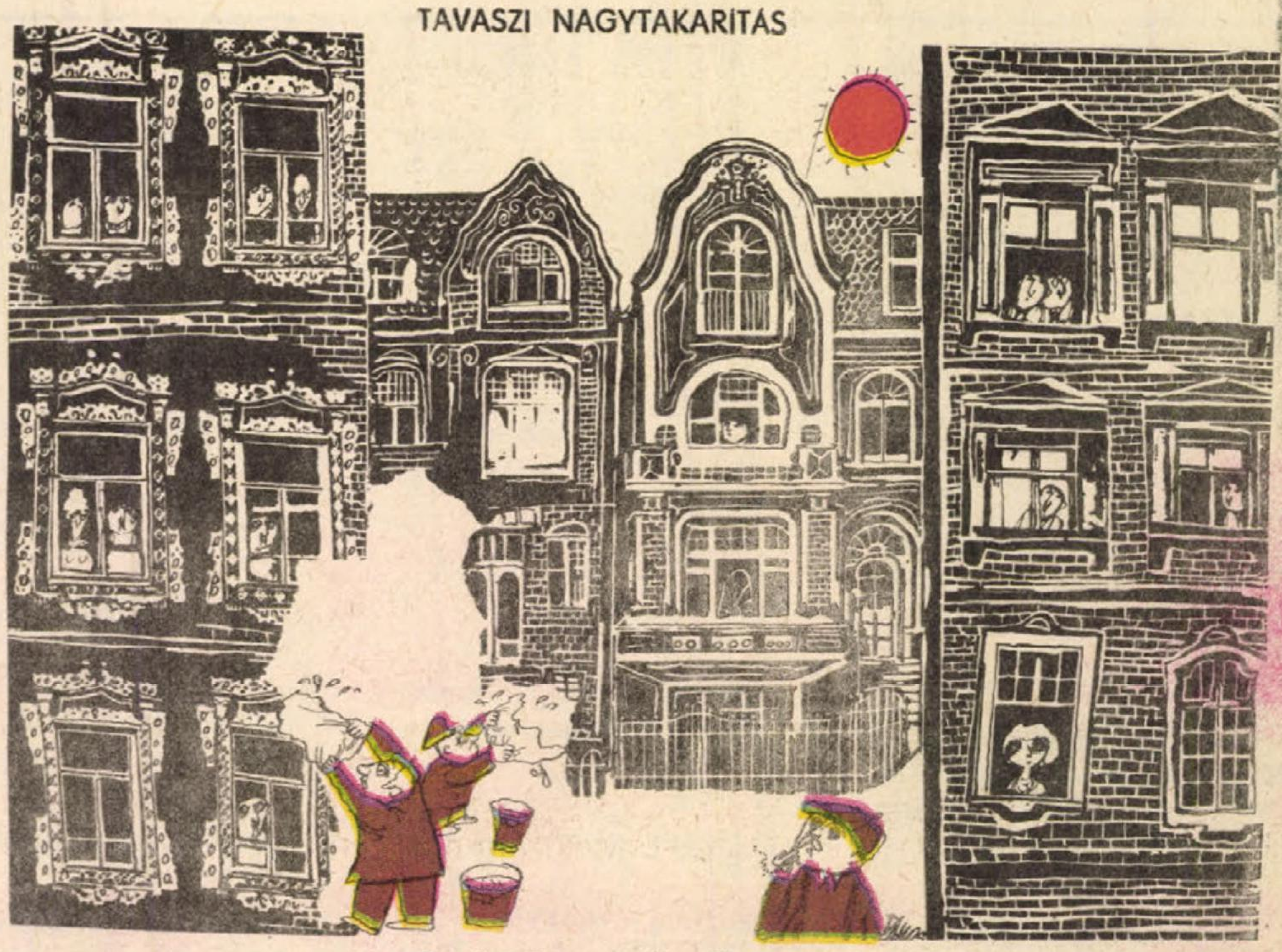
– Kíváncsi vagyok, azok a teheráni diákok mikor érnek rá tanulni?

AKÁR AZ SZTK-BAN

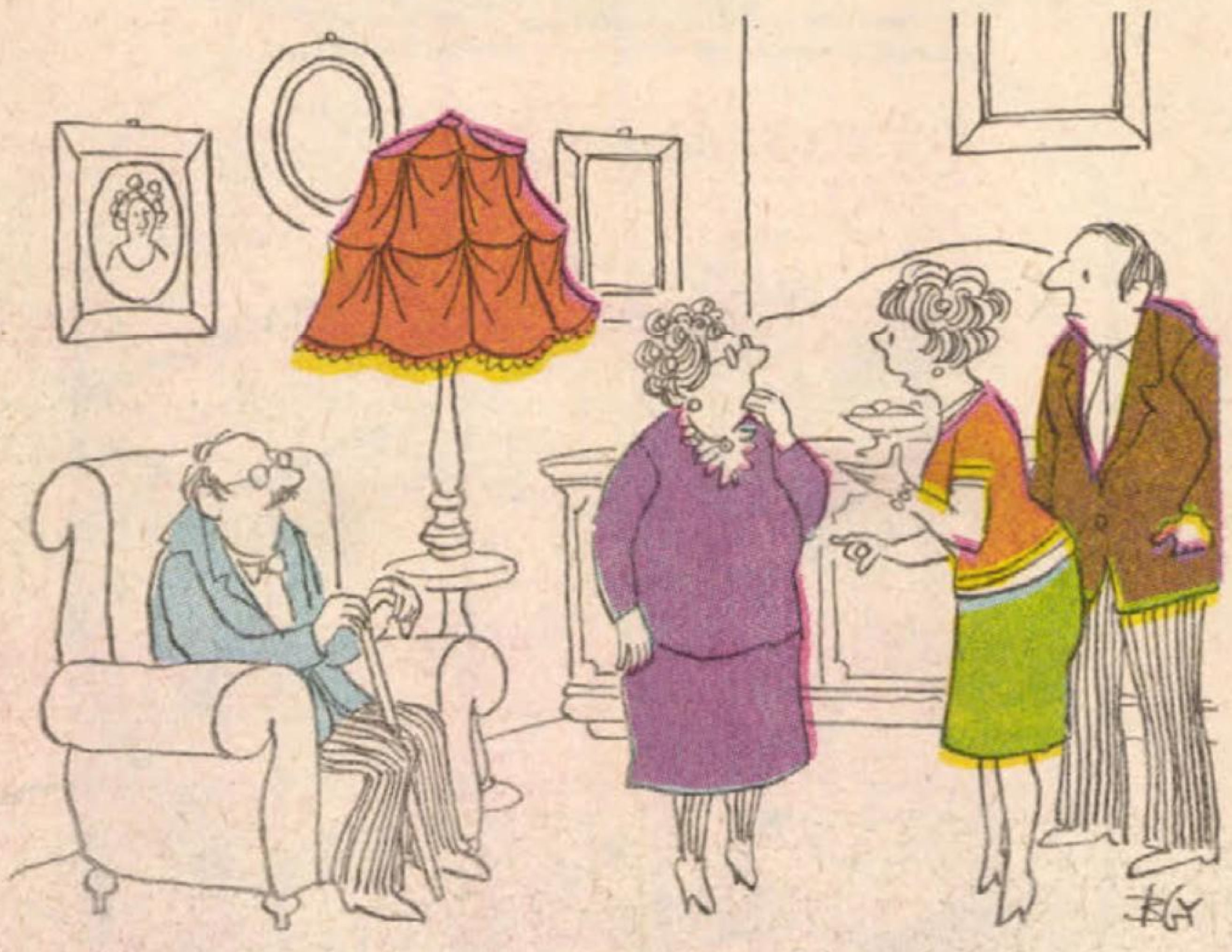

– Ha beázással már nem vár senki, jöhetnek a liftpanaszok...

TAVASZI NAGYTAKARÍTÁS

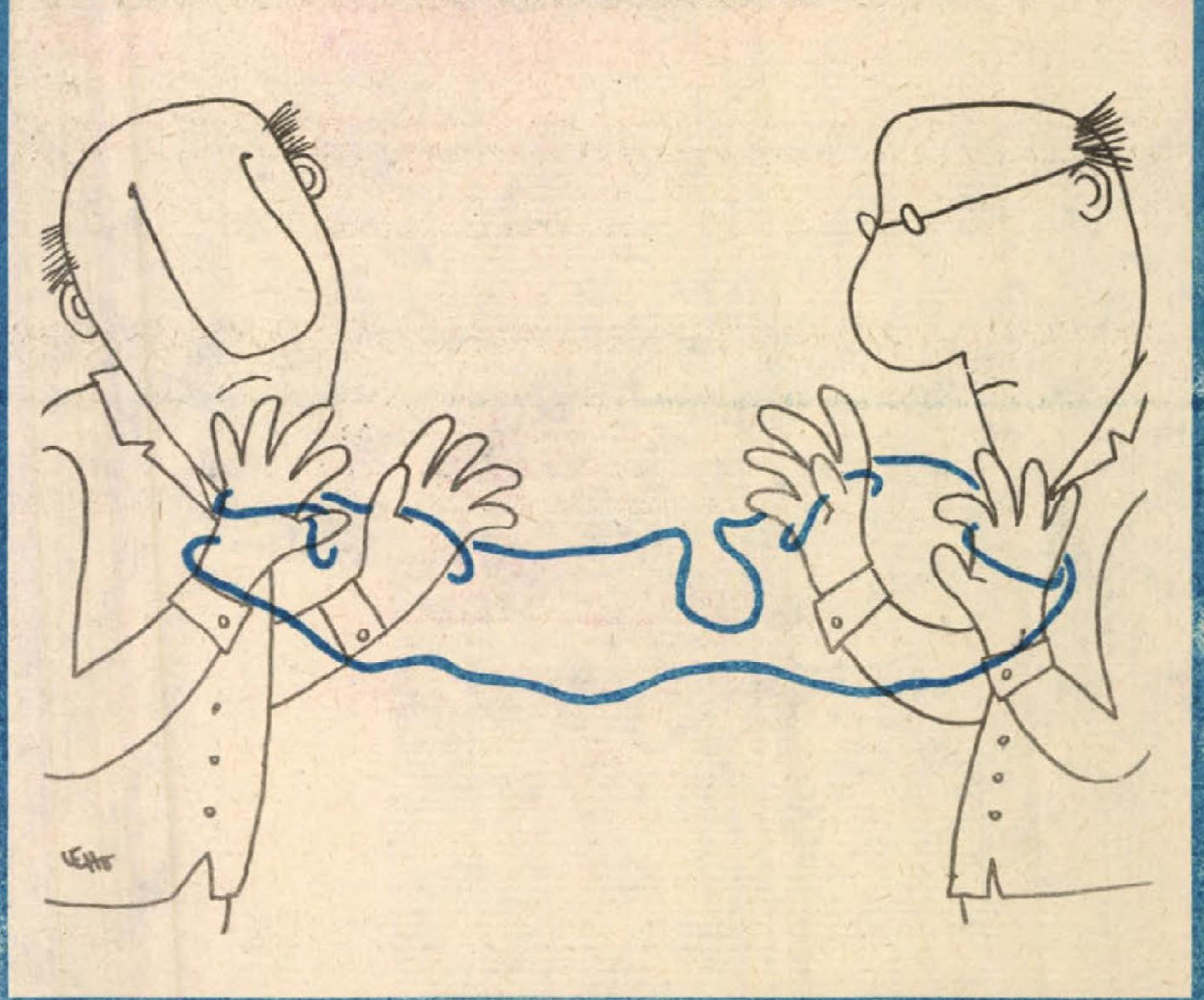

– Szerinted nem túl erős a mosószer?

– Értsétek meg végre: nincs benne a Carter keze abban, hogy a focistáink nem utaznak az olimpiára.

BALATONI FEJLESZTÉSI TERV

VÁLASZTÁSI ELŐKÉSZÜLET

– Öregszem, már a gyomirtó sem ízlik úgy, mint régen!

SZILÁNKOK

JELLEMZÉS

Ha X. megsimogat egy veszett rókát, csak a rókának eshet baja.

PINCÉREK FIGYELMÉBE

Ne feledjük a régi szabályt: mindig a vendégnek van igaza, még akkor is, ha igaza van.

UDVARIASSÁG

A királyok udvariassága a pontosság, az alattvalók udvariassága az, hogy nem nézik az órájukat.

SZERÉNY EMBER

Nekem már az is nagy örömet okoz, hogy több mint tíz perce nem történt velem semmi rossz.

AMERIKAI PÁRBAJ

— Amelyikünk a fekete golyót húzza, az megy a szülői értekezletre.

EGYETÉRTÉS

Az értekezlet végén a résztvevők egyhangúan megszavazták, hogy kár volt összeülniük.

PORTRÉ

Y. szívvel-lélekkel harcol a mások boldogtalanságáért.

BARÁTI SZÍVESSÉG

— Kedves barátom, két hétre külföldre utazom. Rád bízom a feleségem és az autóm. De nagyon vigyázz rá, mert nemrég generáloztattam.

KÖNYVTÁR

— Ezen a polcon az elmúlt harminc évben szerzett, színig teleírt munkakönyveim vannak.

SZÜLŐI SZEMMEL

— Valami olyan szakmát szeretnék a gyerekemnek, amiben túljelentkezés van.

NOSZTALGIAHULLÁM

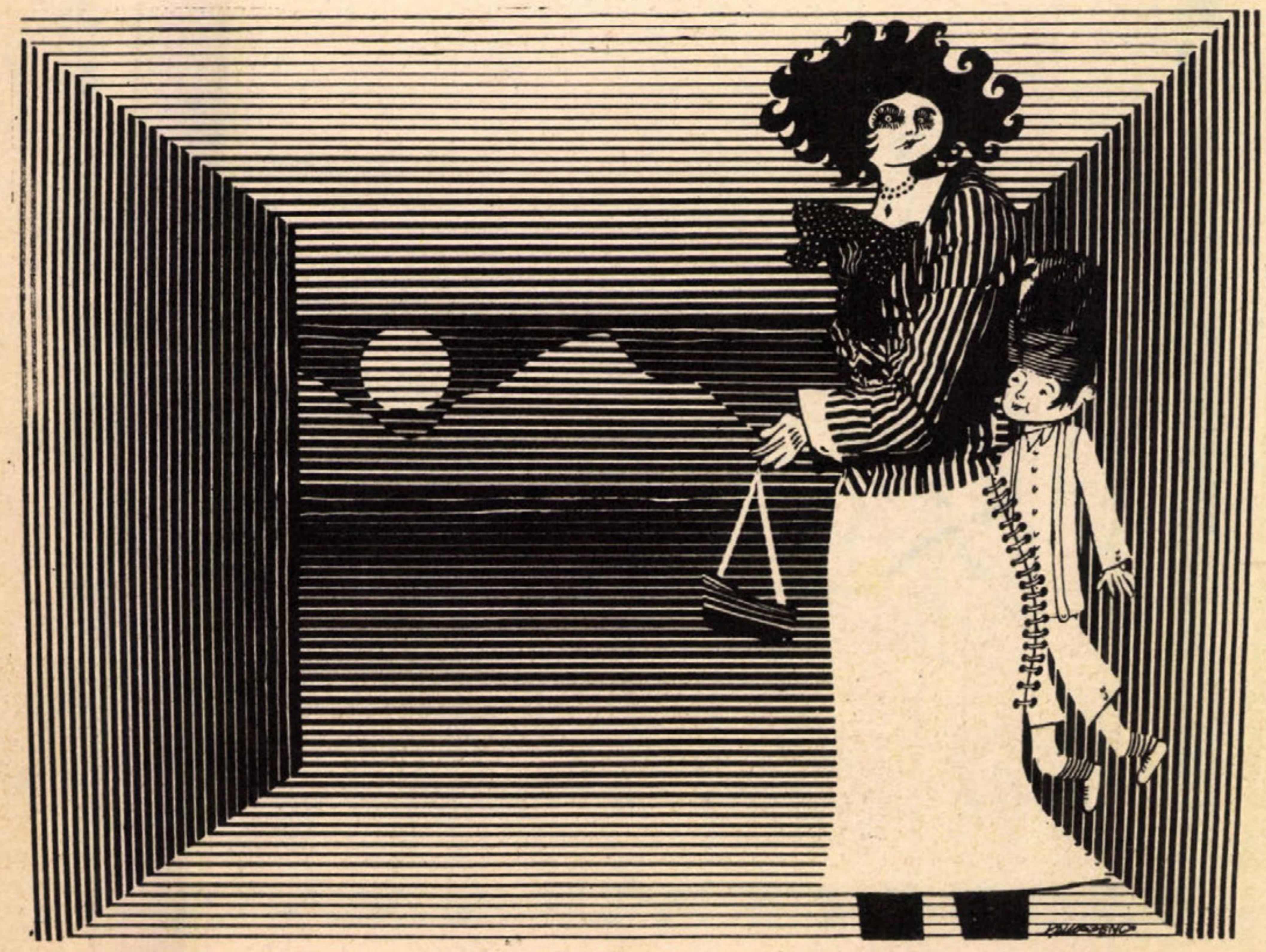
Ismét népszerű Y., aki soha nem volt népszerű.

ARANYLAKODALOM

A szeretet és gyűlölet közötti kellemes átmeneti állapotban töltötték el az elmúlt ötven évet.

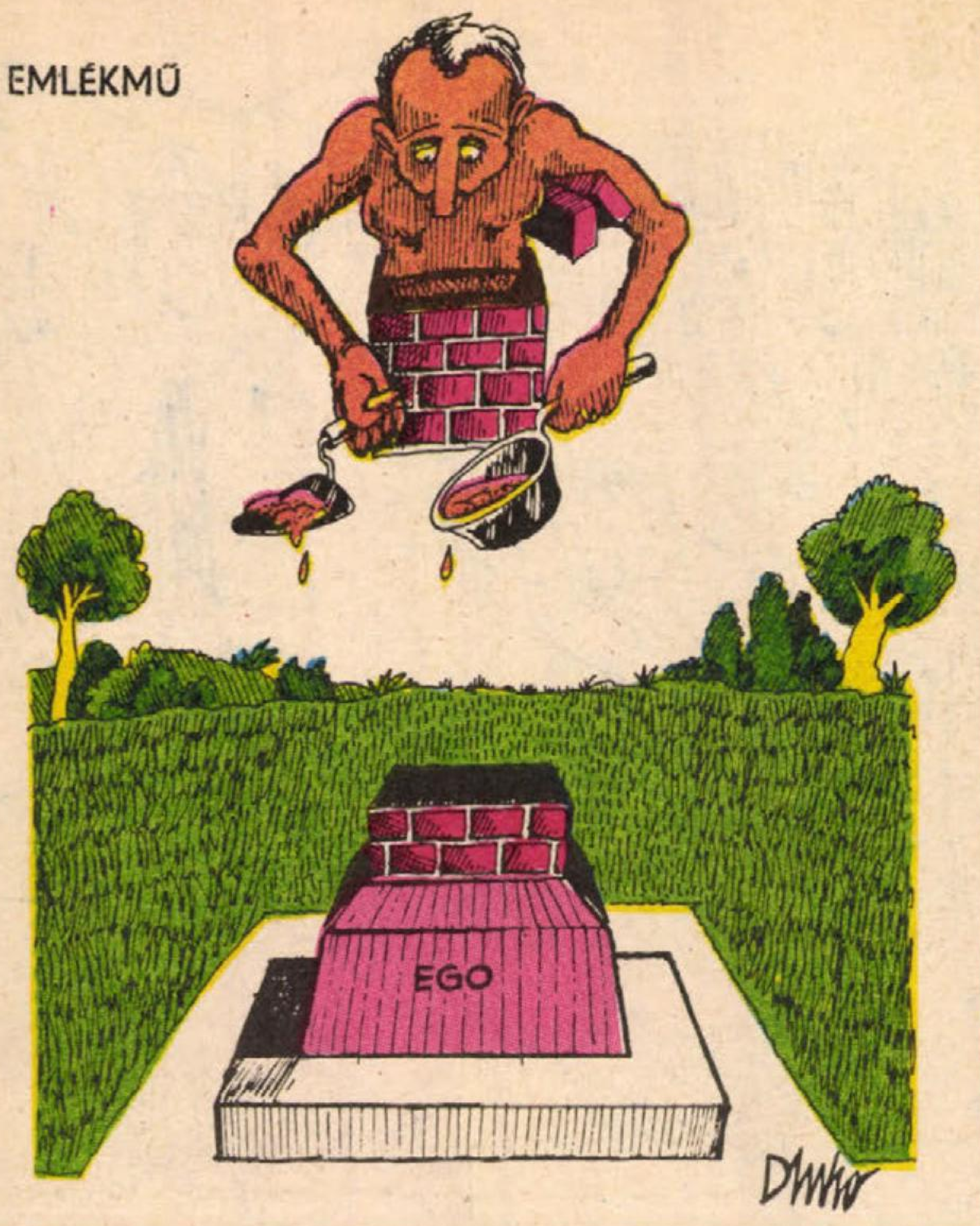
Galambos Szilveszter

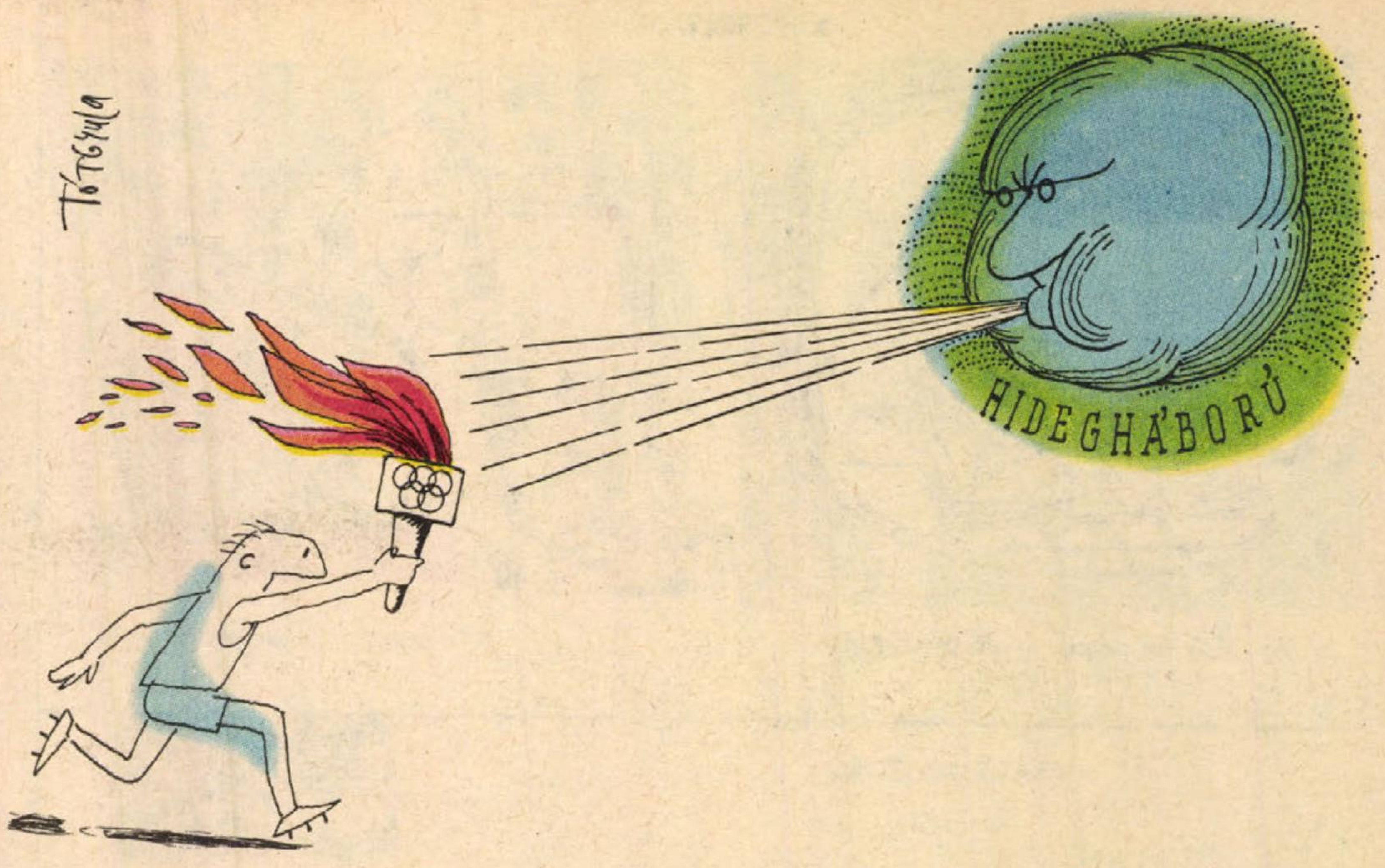
GYERMEKTARTÁS

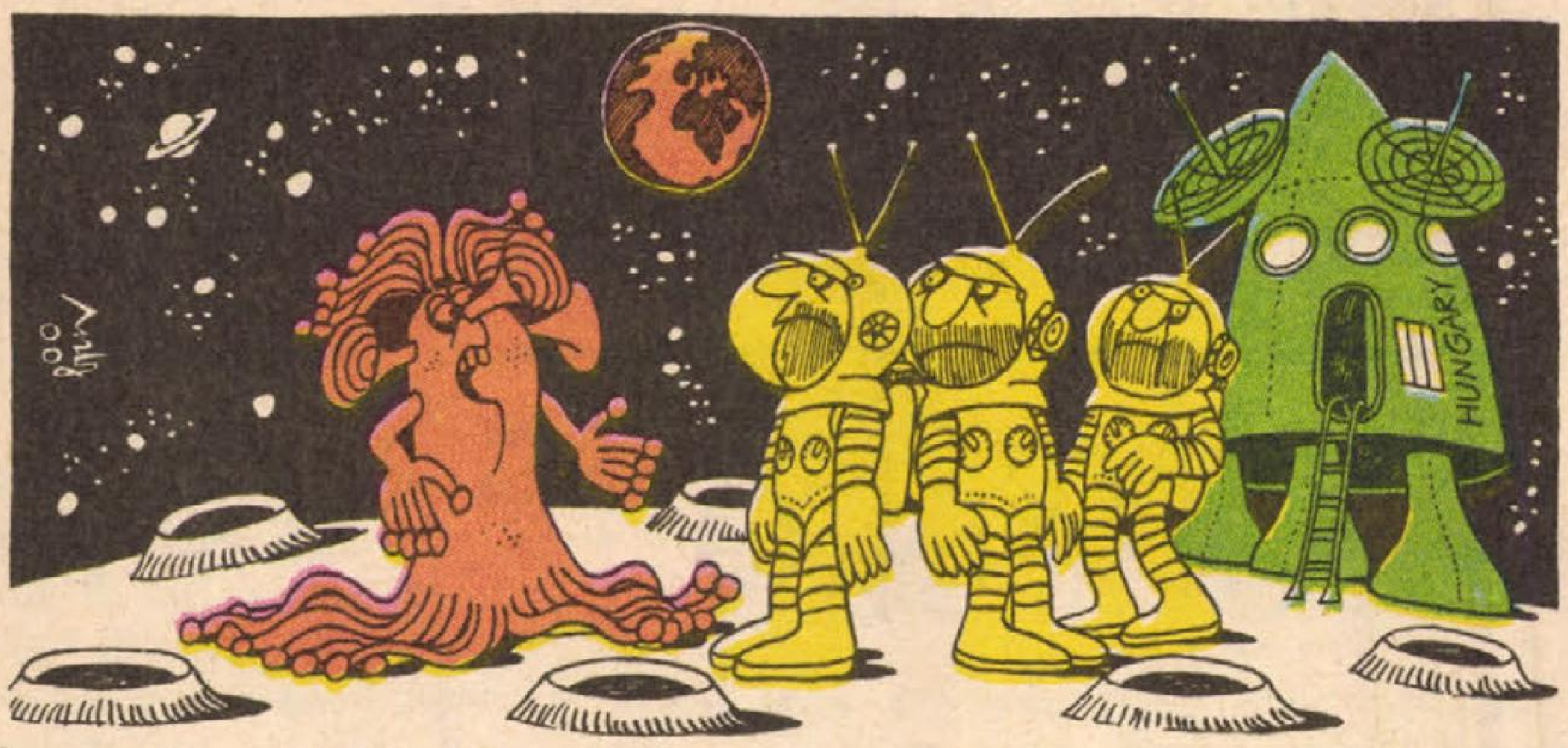

EMLÉKMŰ

– Magyarok? Árulják már el, miért nem megy maguknak mostanában a foci?

CSÖREPEDÉS

– Na, végre megjött a gyorsszolgálat!

A VEVŐ INGATAG

(A vígopera és a dokumentum-dráma közé eső középfajú színmű. Szövegét írta: Élet Elvtárs. Zenéjét szerzette: Dr. Világgazdaság. Játszódik manapság. Szín: jobbról a Vevők piaca, balról az Eladók piaca. A két piactér fölött neorealista ösztönzők, népművészeti szabályozók lógnak szana és szerte. A háttérben éppen begyűrűzik a Világpiac. Előtérben a Központi Állami Akarat, izmosan, erőtől duzzadóan.)

VEVŐ *(idős bácsika betotyog az áruházi pult elé)*: Kérek szépen egy 15 és feles, citromsárga, hosszított, elölkötős pruszlikmentét.

ELADÓ: Hol él maga?

VEVŐ: Budapest, IX. kerület Tűzoltó utca 571/b.

ELADÓ: Nincs.

VEVŐ: Miért nincs?

ELADÓ: Mert nem kaptunk.

VEVŐ: Miért kell maguknak kapni? Maguknak venni kell. Miért nem vettek az ipartól?

KERESKEDELEM *(kórus)*:
Az ipar, az ipar...
De nem gyártja az ipar!
Tillárom, tallárom,
Tallárom, tillérem,
Forintom, fillérem,
Hiába van nékem,
Nem gyártja az ipar,
Érti már, vén szivar?

VEVŐ *(bólogat)*: Értem...

IPAR *(kórus)*:
Fenét érti, fenét érti,
Miért nem inkább tőlünk kérdi?
Itt a sok szép, drága kelme,
De hazánk keres-kedelme
Nem rendel belőle,
Bár kértük őt előre.
Ha tovább várnánk, nem vitás
üresen állna a kapa...
a kapa...
a kapacitás...

(Tánc: ipari tánckar ellejti a nyereségrészesedési Csűrdöngölőt és a Struktúraváltási Hopszapolkát.)

IPAR *(kórusban kiáltja)*: Nem rendelt!... Nem rendelt!... *(kivont sajtónyilatkozatokkal rontanak egymásnak, a harctéren patakokban folyik a cáfolat, halomra gyűlnek az inkurrens készletek)*

VEVŐ *(ingerültebben)*: De bocsánat... Azt hiszem, nekem ehhez semmi közöm. Kérek szépen egy 15 és feles, citromsárga, hosszított elölkötős pruszlikmentét...

KERESKEDELEM: Ahá... Maga direkt olyat kér, ami nincs? Maga szándékosan kifigyeli, mi az a valami, ami nekünk nincs, de nem azért figyeli ki, mert magának az kell, hanem azért, mert az nem kell, de örülne neki, ha az, ami magának kell, illetve nem kell, az nekünk volna, illetve nem volna... Hát ne örüljön előre, mert tényleg nincs...

IPAR: Ellentéteinket félretéve, igazat kell adnom az előttem szólónak. Miért kell magának, kedves vevő ausgetippelt, egy 15 és feles, citromsárga, hosszított elölkötős pruszlikmente? Miért nem vesz inkább egy 42-es hupikék, rövidített, hátulgombolós pártedlit? Megmondjam miért? Mert az utóbbiból van elegendő készlet. De magának nem az kell, ami van, mert magának azért kell a pruszlikmente, mert maga folyton csak pruszlik, és azért nem kell a pártedli, mert maga inkább nem eszik, csak ne kelljen vásárolnia olyat, amiból van elegendő készlet...

KERESKEDELEM *(dalra fakad, elénekli a „Szűkre szabta idesanyám az én árrésemet" kezdetű népdalt.)*

IPAR *(könnybelábadt mutatókkal énekelni kezdi az „Erkölcsileg elkopott az ákáclombos gépparkom" kezdetű nótát.)*

VEVŐ *(zavarban, dadogva)*: De kérem... tessék már adni nekem egy sárgamentés, elölpruszlikos, 15 és feles citromot... Jaj, istenem, annyit mászkáltam utána, hogy már összevissza beszélek...

IPAR, KERESKEDELEM: Ez a baj, kérem, hogy a vevő nem tudja megmondani, hogy mit akar...

Novobáczky Sándor

KAPCSOLTAM

– Az első kérdésre nyert húsz forintot! – Köszönöm, itt megállok!

– Kedves ifjú pár, munkaidő után maszek felvilágosítást is vállalok!

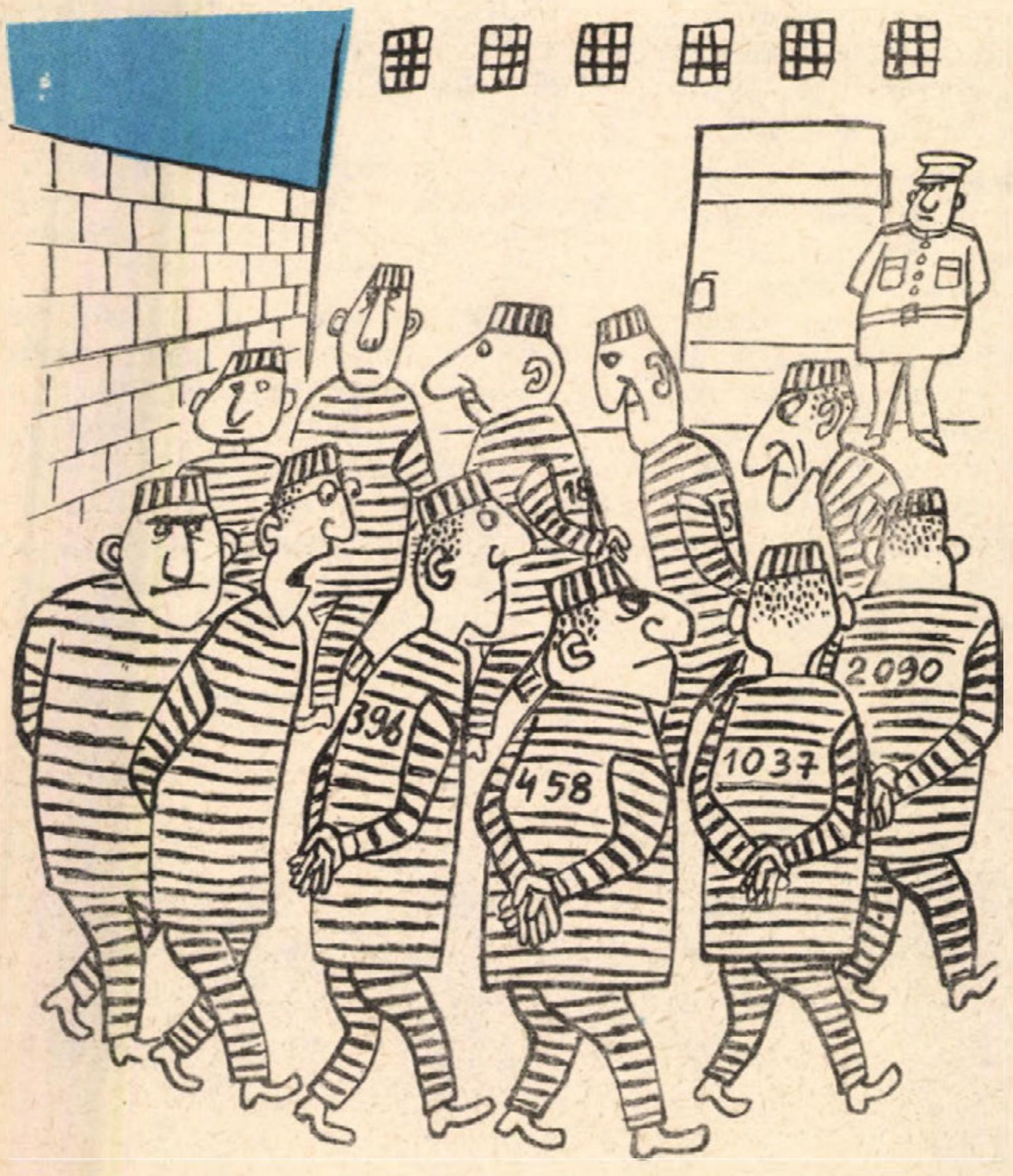
MAKACS ASSZONY

– Igaz, hogy két pár cipőt elkoptattam, de végül is sikerült cipőkrémet kapnom!

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI ...

— Hallotta, hogy Kovács minden este háromszor megveri a feleségét?
— Borzasztó! És miért?
— Hogyhogy miért? Mert ő sakkozik jobban. Két bástya előnyt adhat az asszonynak.

– Ha elgondolom, nemrégen még az iskolában ballagtunk...

SZEGÉLYLÉC

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer Magyarországon egy egyméteres szegélyléc, ami csak 99 centiméter volt, mert a gyári lécmester hazavitte saját szegélyébe az egycentis végét.

A 99 centiméteres szegélyléc ment aztán vándorútra egy szép nagy teherautó platóján, ahol szép nagy szállítómunkások ültek, nevetgéltek, szalonnáztak, és levágtak a szegélylécből egy darabkát, mert minden hányatott gyerekkor után így szokás.

Ment tehát tovább a 94 centiméteres szegélyléc a nehéz gazdasági körülmények között szerencsét próbálni, s bekerült a szolgáltató vállalat központi raktárába, ahol a raktárosnak a szeme sem állt jól.

Nézte is ezért a raktáros a 94 centiméteres szegélylécet ferde szemmel, s rögtön észrevette a lakosság szolgálatában, hogy rövidebb a kelleténél, majd a saját szolgálatában, hogy a lakosságnak a rövidebb is túl hosszú. Így aztán félretett magának a szegélylécből egy háromcentis darabkát, mert sok kicsi sokra megy.

Ment tehát a jelen idő tovább, és a 91 centiméteres szegélyléc ott álldogált a raktárban, mint egy álszűzlány az anyakönyvvezető előtt, mígnem a nagyfőnök felhozatott magának a szegélylécből egy négycentis darabkát, majd a középfőnök egy háromcentiset, aztán a kisfőnök egy kétcentiset, hogy ő se maradjon le, ha már Pesten nem lehet egyméteres szegélylécet kapni.

Dúlt-fúlt is ezért a szegélylécbeépítő-mester, aki kivételezte a raktárból a 82 centiméteres szegélylécet, és sírt, jajgatott is ezért a megcsonkított szegélyléc, hogy könnyeitől

elolvadt az Üveghegy. De mit számít ilyen takarékos időkben ilyesmi, így legalább kispórolhatjuk ezentúl a mesékből az Üveghegyet.

Ment hát a szegélyléc a lakossághoz, amelyik nem az Üveghegyen lakott, s ott szép illedelmesen el akart helyezkedni munkaidőben a padló és a fal érintkezési vonalán, csakhogy a szegélylécbeépítő-mesternek a munkaidőben is megvolt a magához való esze, s lelécelt egy ötcentis szegélyléccel maszekolni.

Fájdalmasan felsóhajtott ezért a 77 centiméteres szegélyléc a padlón, hogy ő már sohasem érhet a sarokig, de a szegélylécbeépítő-segéd is a mesterétől tanult, s így a beépítés előtt levágott egy hétcentis darabkát a szegélylécből magának, mert a jó tanítvány mindig túlszárnyalja a mestert.

Kiabált is ezért a 70 centiméteres szegélyléc, hogy álljon meg a menet, azonban ott szorgoskodott még a lakosságnál a szegélylécbeépítő-inas is, aki egyelőre sajnos olyan butácska volt, hogy nem tett el magának a szegélylécből, csak egy egycentis darabot.

Aztán passzította az egyméteres helyre a 69 centiméteres szegélylécet így, úgy, emígy és amúgy, mígnem a lakosság rosszat sejtve rászólt.

— Itt valami hézag van fiatalember!

— Tényleg hézag van. A hézagot mindjárt hozom! — mondta irulva-pirulva az inas, és ezzel kifutott a meséből.

És talán még ma is fut a 31 centiméteres hézag után, ami csak 30 centiméter, mert a gyári hézagmester hazavitte saját hézagjába az egycentis végét.

Itt a mese vé...

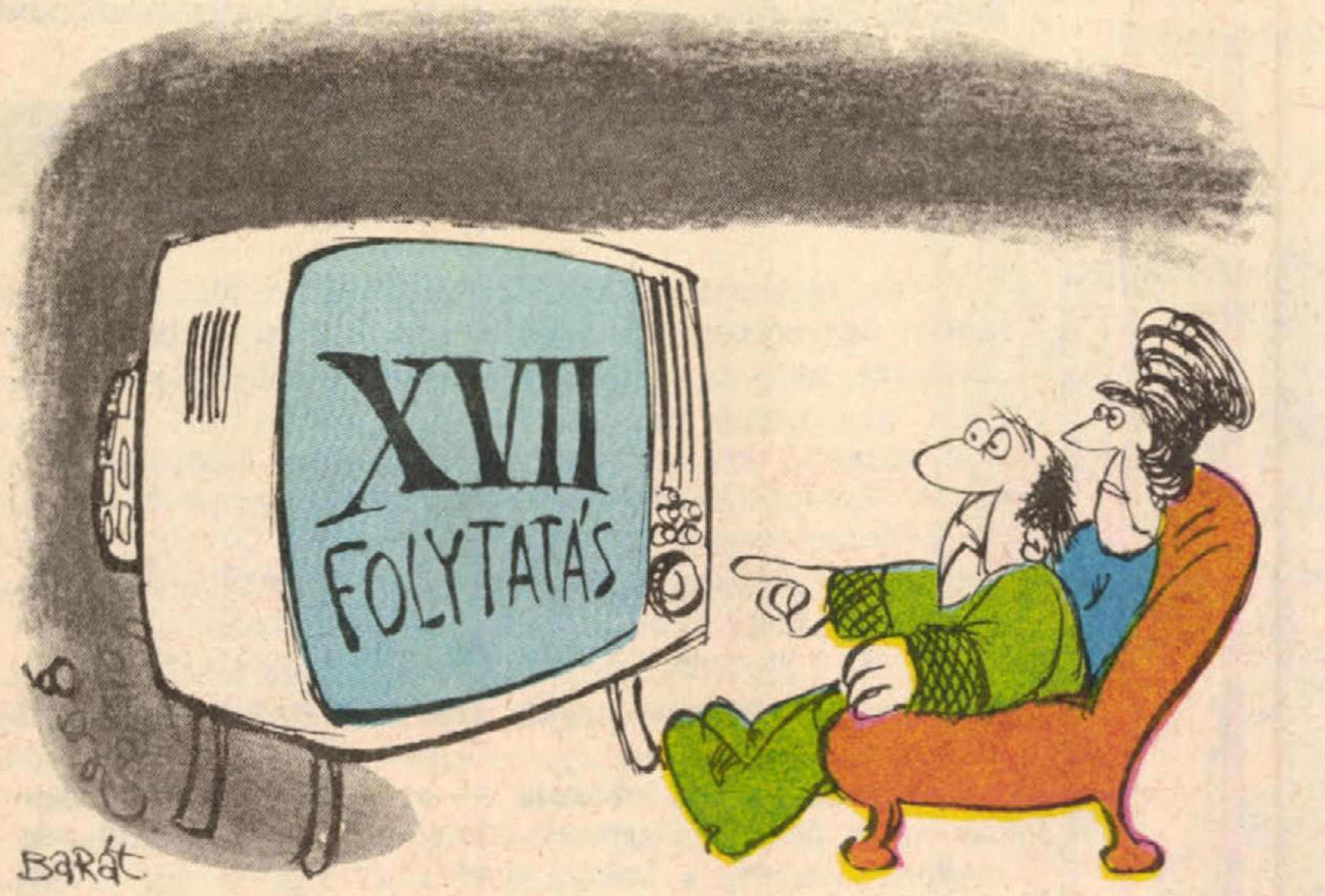
Tormai László

TAVASZI PÁRBAJ

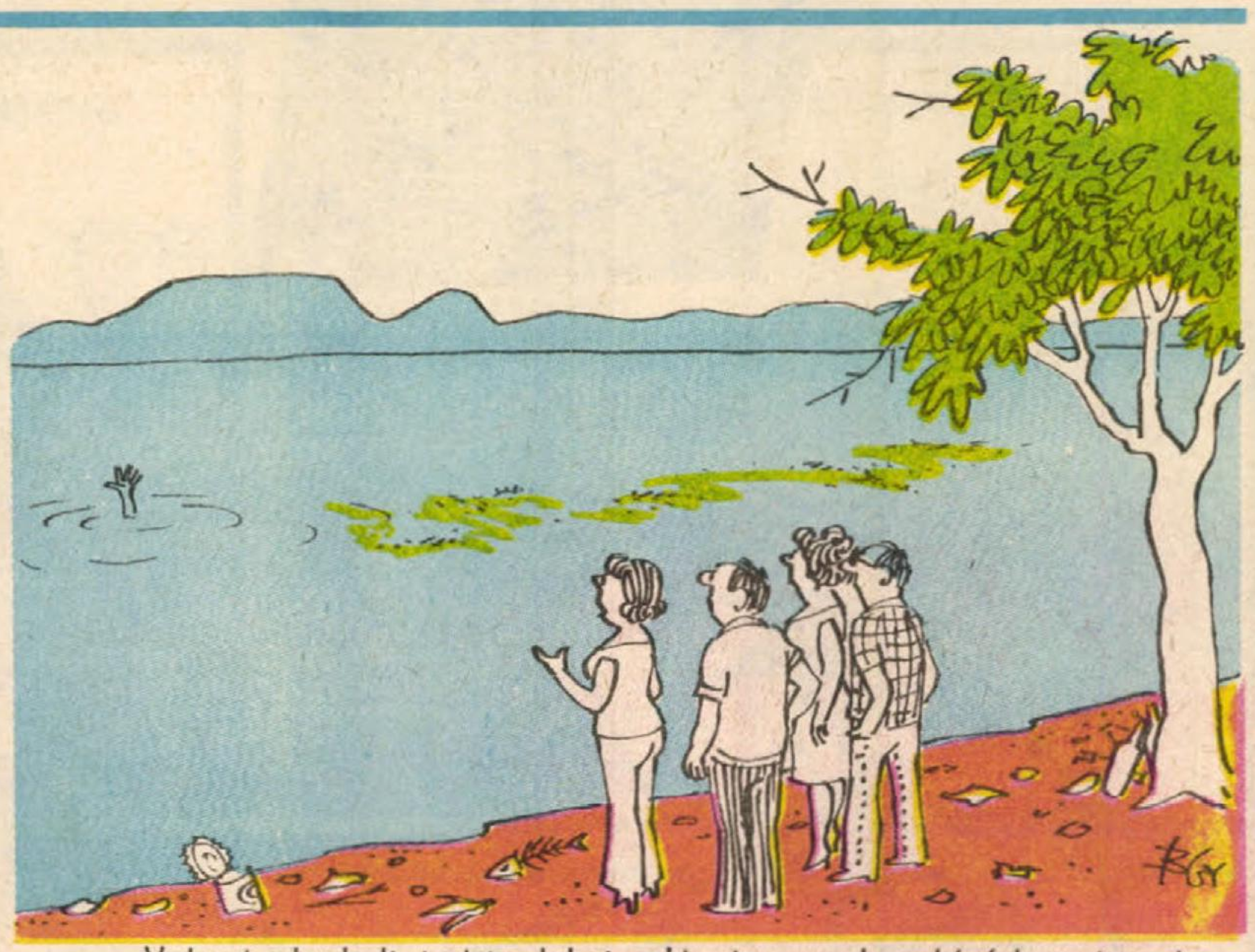

FELDERÍTŐ HARCKOCSI KÖZEL-KELETEN

– Ha még két sorozatot elindítanak a tévében, az unokáim is látni fogják.

– Valami elpuhult turista lehet, aki nincs szokva hínárhoz, iszaphoz, vegyszerhez!

SZÓSZÖCSKÉK

Nemrégiben arról írtam, hogy a *praliné* szó egy francia marsall nevéből ered, s hogy a marsall úr nevét dicső csaták sora helyett ez a nyalánkság örökítette meg.

De hát tetszenek ismerni, ugyebár, a nyomda ördögét. Le sem merem írni róla, hogy lópatájú, mert holtbiztos, hogy sátáni kezével ezt is lópetéjűnek szedné. Ahogy veruzának a cezúrát, s mákostekercsnek a mágnestekercset. Nos, ezúttal is kitett magáért, s *nyalánkság* helyett *nyalkaságot* pöttyintett az újságpapírra.

Ebben is van ráció, persze. Belzebub szerint egy marsallhoz a nyalkaság jobban illik (elvileg legalábbis), mint holmi praliné. Én pedig vegyem észre, hogy kihagytam egy poént: nem csaták sora, hanem *nyalkaság* helyett tette az illetőt híressé a *nyalánkság*.

Nem szeretem a nyomda ördögét. Néha egyenest utálom. Mert olykor ördögi logikája van, hogy vinné el saját magát!

*

Csaknem évtizede történt. Néhány írótársammal Nyugat-Berlinbe kellett utaznom, egy felolvasóest és egy tanácskozás alkalmából. Mielőtt útnak indultunk volna, egy onnan épp azon melegében hazaérkezett kollégánkkal konzultáltunk: hogy és mint van ott ez meg amaz?

— Gyerekek — újságolta megrohamozott tolltársunk —, egészen fantasztikus, hogy milyenek a nyugat-berliniek! A világért sem akarják, hogy afféle régivágású, aprólékosan akkurátus németeknek higgyék őket, ezért aztán megpróbálnak valamilyen franciás lezserséget magukra erőltetni. Például figyeljétek csak meg: lesz egy nagy koktélparti, este nyolcra hirdetett kezdéssel. Nahát, nyolc órai kezdésről ott szó sem lesz. Az elnök majd nyolc óra hétkor jelenik meg, hogy köszöntse az egybegyűlteket. Ez még rokonszenves is volna, ha nem lenne előre elhatározva, hogy a megnyitásra nem nyolc óra hatkor, nem is nyolc óra nyolckor, hanem pontban nyolc óra hét perckor kerül sor. Jó, mi?

Hittük is, nem is. Majd meglátjuk.

Vendéglátóink nagyon kedvesen, barátian fogadtak, s mindjárt át is adták meghívónkat a koktélpartira. Ekkor és ekkor lesz, kezdete nyolc óra.

A megadott időben ott is voltunk, de az elnök még valahol az irodájában „lezserkedett". Aztán egy idő múlva (még mindig fölöttébb lezseren: zakó nélkül, ingben-pulóverben) megjelent, s köszöntötte az egybegyűlteket.

Nem álltam meg, hogy villámgyorsan az órámra ne pillantsak. Nyolc óra hét volt. Másodpercre.

Ugyanezekben a napokban betértem egy olcsó nyugat-berlini önkiszolgáló étterembe. Kinéztem magamnak egy álomszép hideg hátszínt saláta körítéssel, majd félrevonultam az egyik pulthoz, táplálkozni.

Éppen élvezni kezdtem a hátszín ízét, amikor egyszercsak valami büdösség lepte el a nyelvemet. A manóba! A hús gyönyörű, mosolygós, friss. A babsaláta? A hagyma? Ellenőriztem: semmi. Vállat vontam, folytattam az evést. A következő falat ismét finom, a rákövetkező megint büdös volt. Most már nem hagytam annyiban a dolgot: szétnyitottam az addig kettőbe hajlított hússzeletet, melynek másik oldala is hibátlan volt, persze. Ám mi a csudák ezek a kis fehérek, amik bele vannak tűzdelve? Kikapirgáltam a rostok közül és megkóstoltam őket. Ha hiszik, hanem: egy *camembert-sajt* darabkái voltak.

Tüstént megértettem. A „vörös hús" francia étel, a camembert francia sajt. Ínyecfalat az egyik is, másik is. Hát még milyen franciás lesz a kettő együtt!

Így fest valahogy, ha németek próbálnak meg franciák lenni.

*

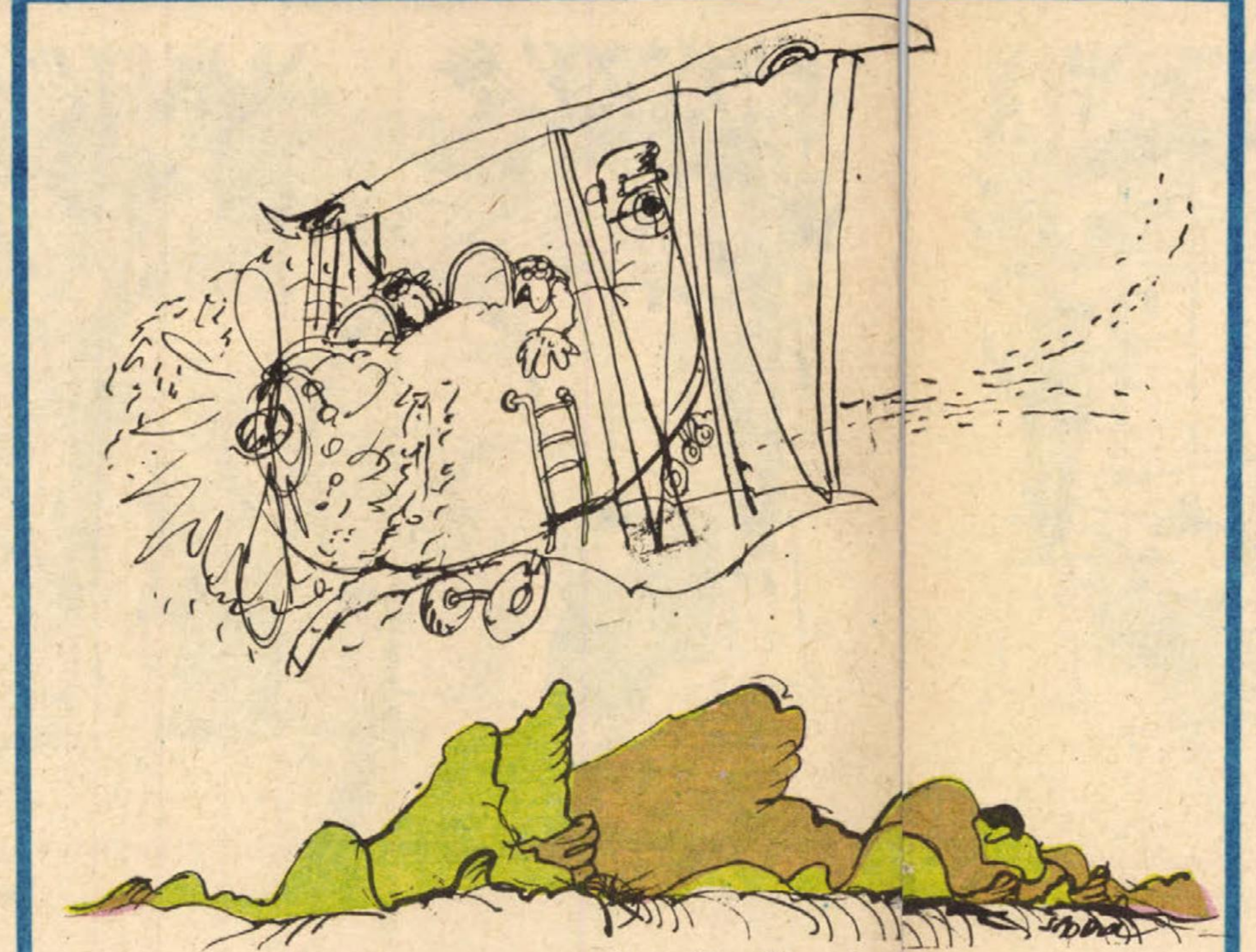
Ha már ételeknél tartunk: vettem egy doboz Eszterházi rostélyost. Nagyon finom volt. Jókedvemet az sem lohasztotta le, hogy a dobozon, az „Eszterházi *rostélyos*" (kiemelés tőlem) megjelölés alatt kis cédulát találtam: „200 gr. nyers *sertéshús* felhasználásával készült."

Felőlem írhatnak a cetlijükre, amit akarnak: amit ettem, az bizony a legjobb... izé... *marhakarajt* is fölülmúlja. Csupán egy tekintetben habozom. Vajon, ha a magyar élelmiszeripar nincs tisztában a húsok természetrajzával, akkor az disznóság-e, avagy marhaság?

Timár György

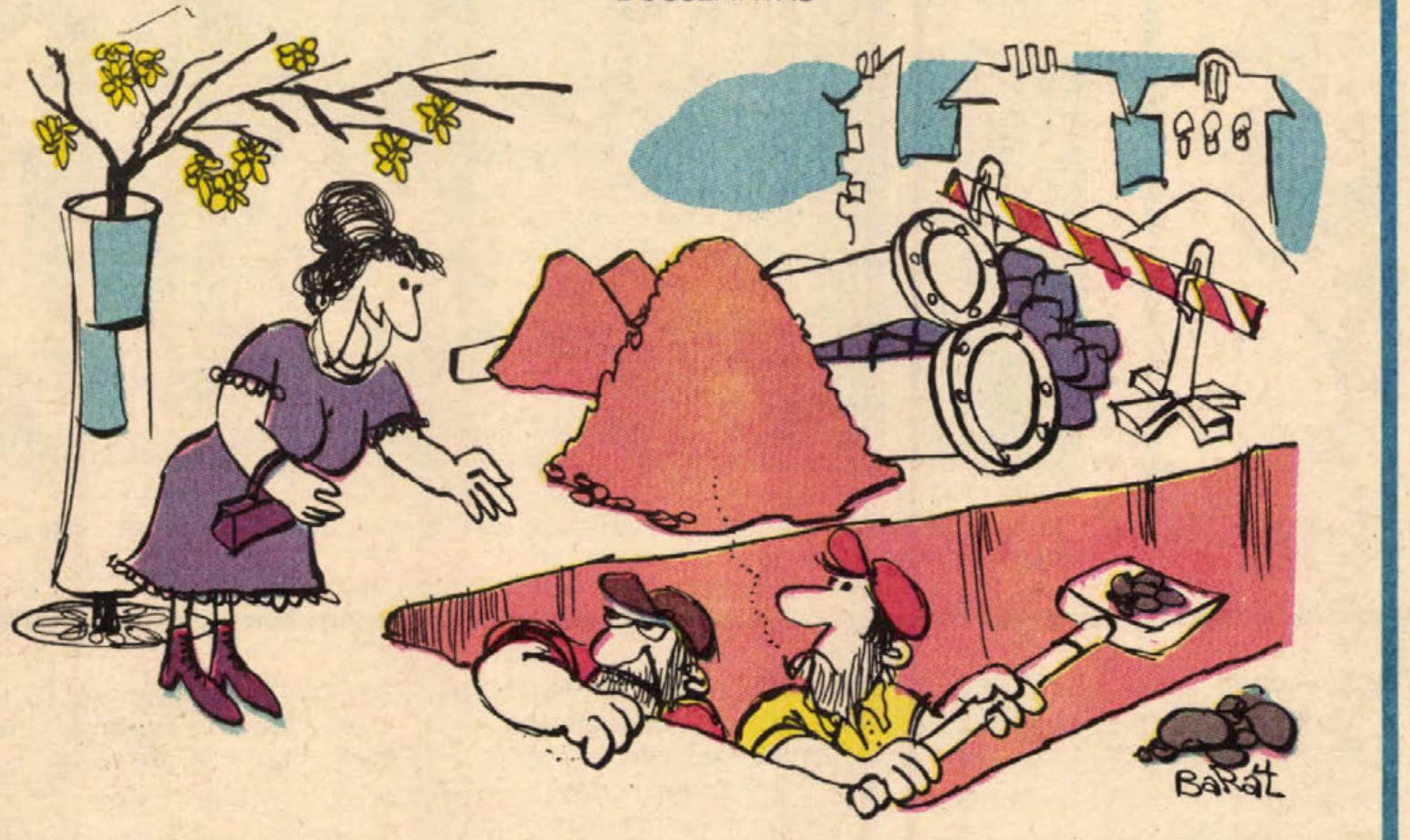
KONZERVATÍV EMBER

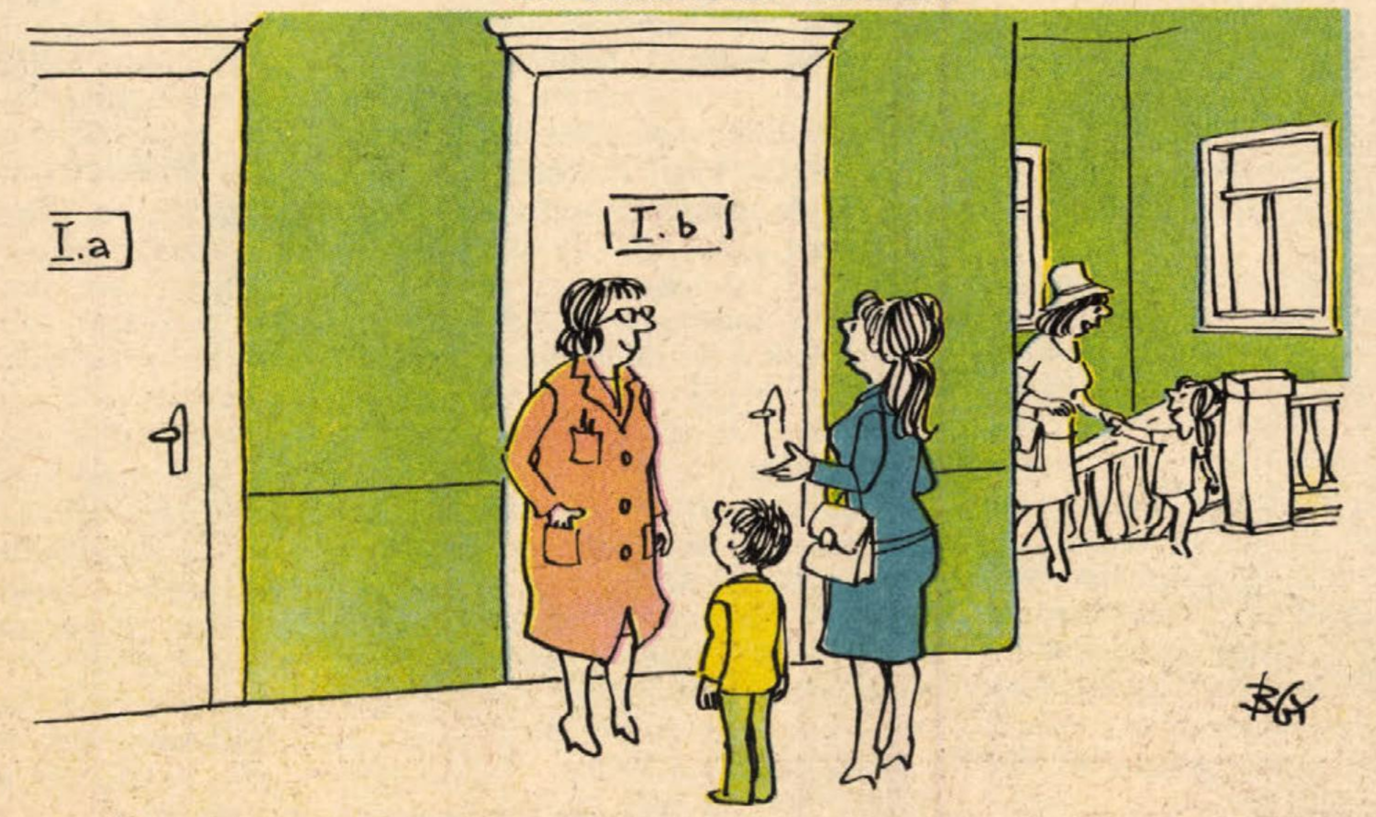
– Most leszállunk és megint toljuk öt kilométert, hogy takarékoskodjunk a benzinnel!

BOSSZANTÁS

– No, aranyoskáim, megtalálták már Attila sírját?

ISKOLAÉRETTSÉGI VIZSGÁLAT

– Persze, ne várjanak sokat szegény gyerektől, hisz az esti tévémeséken nőtt fel...

SZÉLHÁM

Jónak ígérkezik az idei szélhámostermés. Kedvenc lapom úgyszólván naponta ad hírt egy-egy srófos agyú simlisről, akinek sikerült vámszednie valamely becsületes, ám bamba kortárs hiszékenységét.

F. Szigfrid kiskorú például elsőáldozó úttörőnek álcázva férkőzött özvegy Bermuda Alfrédné bizalmába.

— Idehallgasson, nyanya — mondta a jövőbe vetett hangon. — Ha ad egy uborkásüveg pecsétgyűrűt, én elintézem, hogy Kudlik Juli eljöjjön magához uzsonnázni. Na? Nekem ugye önkéntes tűzoltóalezredes létemre egy szavamba kerül, csak a hivatalos utat kell kikövezni.

— Ennek három hónapja — nyöszörgött a kihallgatás során özvegy Bermuda Alfrédné. — A kuglóf rég megpenészedett, a kakaó tiszta egy börke, de a Juli csak nem jön.

— Nem próbált meg beszélni vele?

— Hogyan próbáltam volna? Szegény özvegyasszony vagyok kérem, az én tévém csak egyirányú.

Remonda Konrád, a Rézgróf határozott fellépésével nyerte meg Tagliaferri Romuald, trafikos bizalmát.

— Én II. Rákóczi Ferenc vagyok — toppant be az idős ember dohánytőzsdéjébe. — Amint láthatja nem haltam meg Rodostóban, de kérem, hogy ez maradjon köztünk, máris többet árultam el, semmint politikailag indokolt lett volna. Uram, felszakadnak a dicső magyar nemzet sebei, tehát azonnal adja ide a takarékbetétkönyvét, és aztán szót se többet erről az egészről. Viszonzásul elintézem, hogy augusztus huszadikán majd az ön balját hordozzák körül a várnegyed utcáin és közterein. Legalább a tűzijátékot is közelről láthatja pro patria et libertate.

Tagliaferri Romuald egyperces néma tisztelgést dobott be, aztán fizetett, mint Ocskay, a róla elnevezett feudalista brigád névadója.

Simanek Fülöp, a Gőztapír még ennél is körmönfontabb módon férkőzött Blejstift Rezső kegydíjas kegyeibe.

— Kérem, én nyílt kártyákkal játszom — mondta. — Ma szabadultam a börtönből és százezer forintra van szükségem, hogy megtérhessek távoli szeretteim kebelébe. Önt semmiféle károsodás nem éri, mert útban hazafelé beugrom a kisöregi galoppra, s a második futamban felteszek egy összeget Girigáréra, a Sóbujtóhuszárok kétéves pej heréltjére. Biztos tipp, magától a lótól hallottam. Ön így visszakapja a százezer forintját, sőt, még a tetejébe is valamit.

— Így volt — szipogott Blejstift Rezső. — És ennek már három hete.

— De hát miért csak most jelenti? — kérdezte a riporter.

— Azt hittem hosszútávú verseny és soká futják.

Szöget ütött a fejembe a dolog. Százezer forint nem rossz pénz. Miért ne választhatnám egyszer én is a rövidebb utat?

Érett piackutatás után özvegy Kanavász Gerzsonnét szemeltem ki célpontul. Özvegy Kanavász Gerzsonné minden este előreköszön az ívlámpáknak és múltkor tíz napig álldogált a Margitszigeten egy platán alatt, mert meg akarta várni a következő lóvasutat.

— Előnyös üzletet ajánlok, kisztihand — adtam a nagyvilágit. — Száz rongyért elintézem, hogy önről nevezzék el a Kossuth hidat. Özvegy Kanavász Gerzsonné híd a Parlament és a Batthyány téri plébániatemplom között...

Hát nem egyből rám emelte a sodrófát?

— Idefigyeljen, ha nem húzza el rögtön a csíkot, akkorát csapok a fejére, hogy hatot hemperedik. Csavargó! Piszok! Kupcihér!

Nem értettem a dolgot. Miért sikerült F. Szigfrid kiskorúnak, a Rézgrófnak, a Gőztapírnak és miért nem sikerült nekem? Újra elolvastam a riportokat, és akkor kezdett világosodni az ügy. Volt egy mondat, amelyik mindannyiszor visszatért. „A szélhámos nyílt, becsületes, megnyerő arcával férkőzött áldozatai bizalmába."

Jaaa?

Belenéztem a tükörbe és akkor már mindent értettem. De elkeserített az ügy masszív igazságtalansága. Nem elég, hogy az embert sunyi gengszterpofával verte meg a sors, ráadásul kénytelen legyen egy egész életen át még becsületesnek is lenni?

A legnagyobb disznóság!

Peterdi Pál

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

Texasból érkezett:

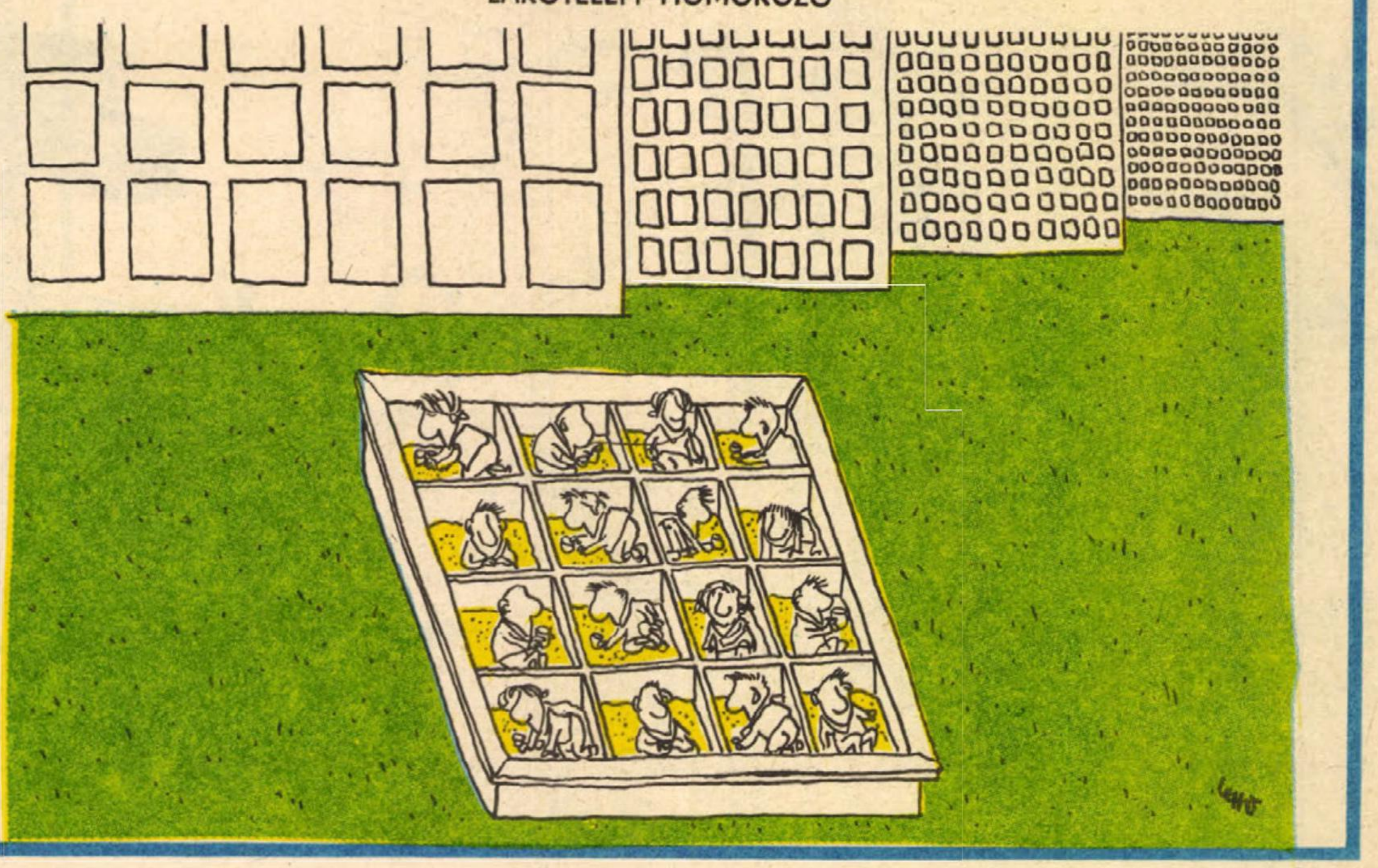
Joe nekitámaszkodik a söntéspultnak. Sír Nem válaszol senkinek. Csak kesereg és sír. Végül a csaposhoz fordul:

— Tegnap éjszaka eladtam a feleségemet egy idegen embernek. Egy üveg whiskyért...

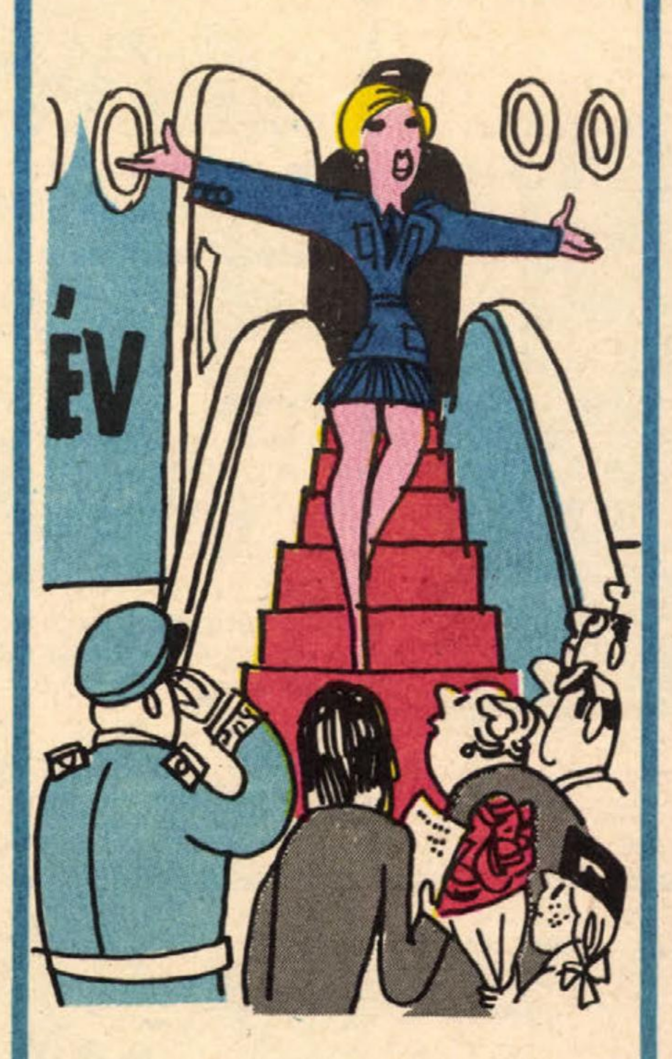
— Értem, Joe. Most szeretné visszaszerezni, nem? Hazavinni, hiszen mégiscsak szereti, nem?

— Nem, testvér. Most ismét rettenetesen szomjas vagyok. Miért nem kértem a feleségemért — két üveg whiskyt?

LAKÓTELEPI HOMOKOZÓ

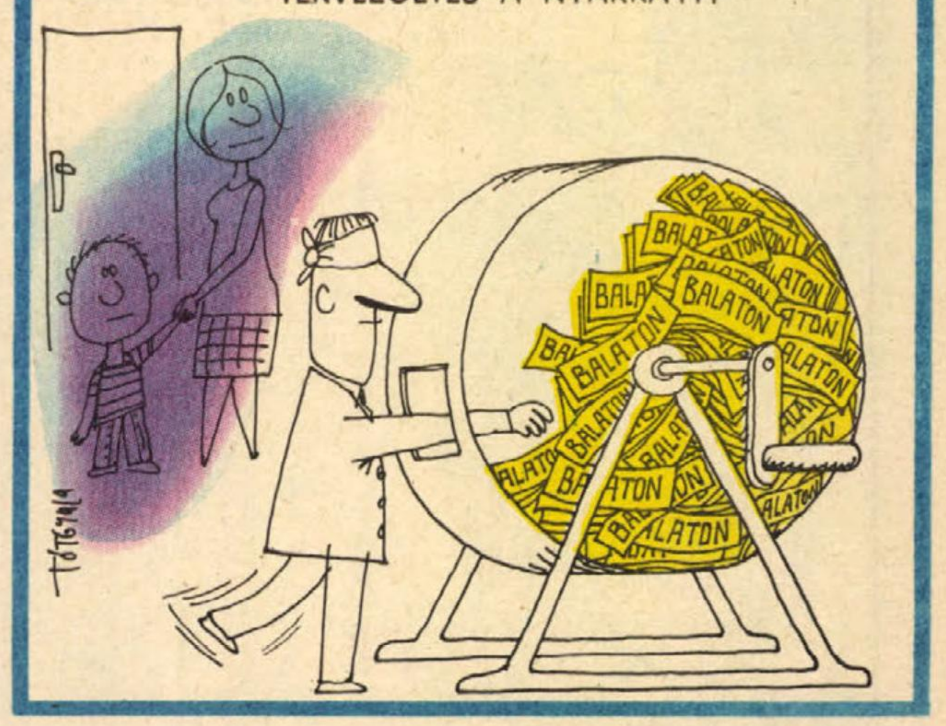

REPÜLŐTÉRI FOGADÁS

– Nem jött!

TERVEZGETÉS A NYÁRRA...

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

A papucshős éjjel későn jön haza és kopog az ablakon.

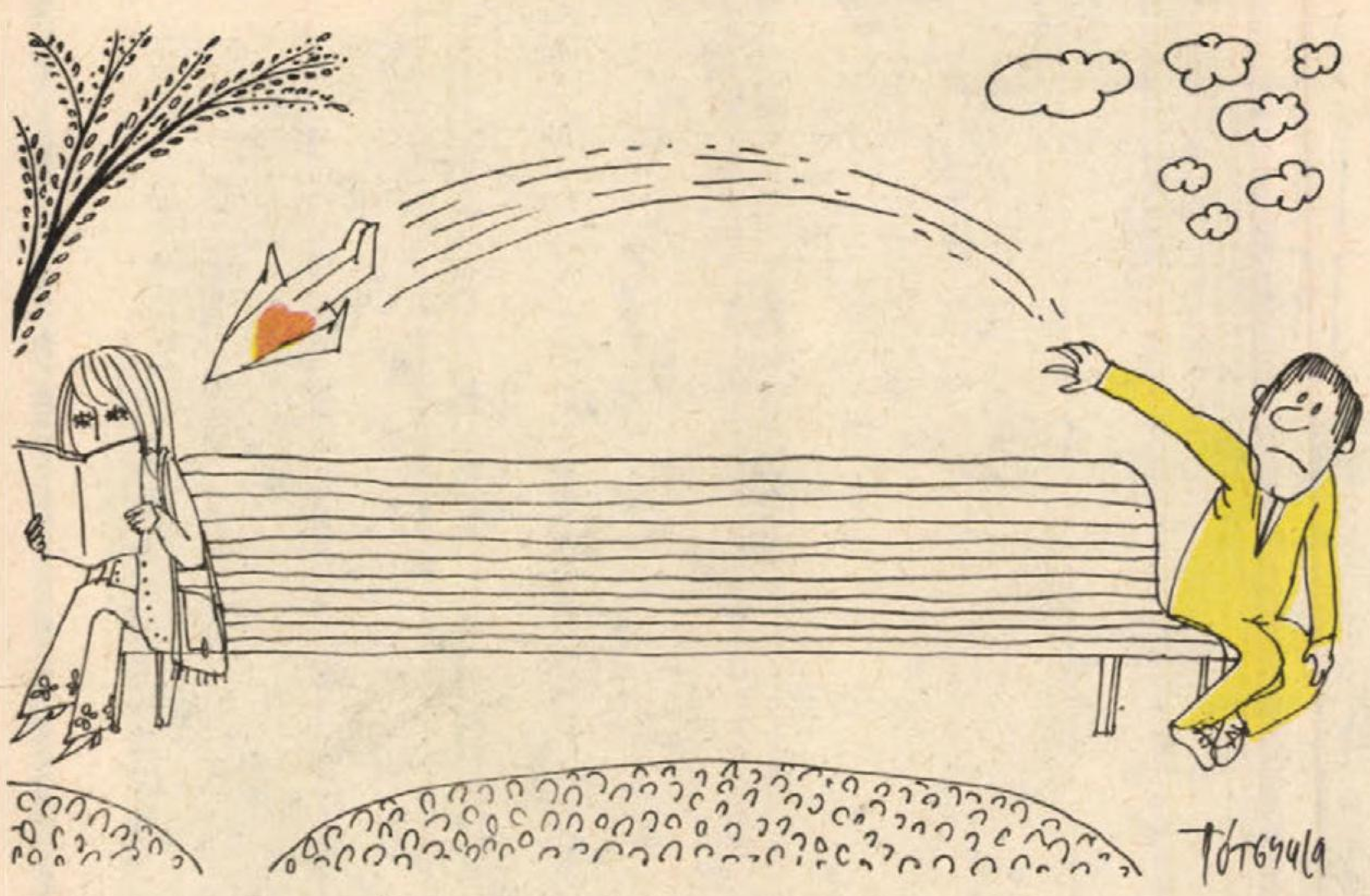
— Lajos, te vagy az? — szól ki az asszony.

— Félek, hogy én — mondja a férj.

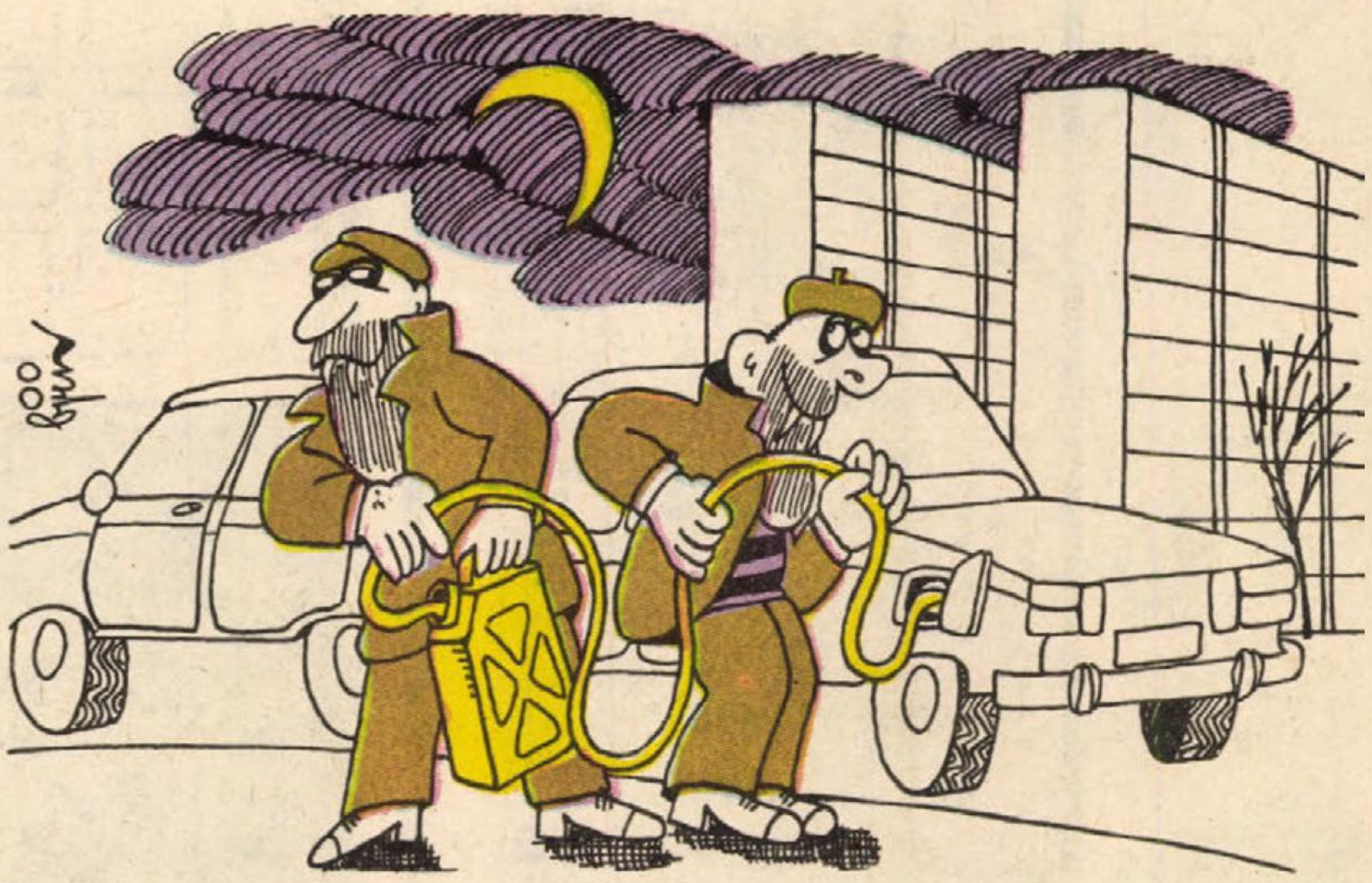

– Még mindig azt állítod, hogy ez a komphoz vezető út?

FÉLSZEG IFJÚ

BENZINVÁMPÍROK

KONSTRUKCIÓ

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI . . .

— A maguk kutyája az éjszaka elvitte a cipőmet az ajtóm elől.
— Az lehetetlen, hiszen mezítláb jött haza!

A VÉG

MOST LENNE 75 ÉVES

Rejtő Jenő, aki valamikor P. Howard is volt

Az akkori Japán kávéházban lakott, evett és dolgozott. Ott írta zseniális műveit. Ceruzával. Kézzel. Amikor hat-nyolc oldal készen volt, átszaladt a Nova nevű kiadóhoz, ahol Müller úr volt a főnök.

Ezért a néhány oldalért mindig kapott két-három pengőt, ezzel az összeggel átszaladt az ugyancsak közeli POGE-ba, ahol titkos rulettbarlang volt. Itt gyorsan elveszítette a kettest és ment vissza a Japán kávéházba, ahol írt tovább.

A flancra nem sokat adott. Kopasz feje kalapot sohasem látott. Mindig csak egy ruhája volt, ebben is aludt a Japánban ülve, de legtöbbször az alvásra sem volt rászorulva, mert aktedron volt az állandó csemegéje. Ennek a gyógyszernek az a tulajdonsága, hogy nem hagyja aludni az embert. Cipője olyan rongyos volt, hogy sohasem értettem, hogy tud ilyen lelkiismeretesen Rejtő után menni.

*

Gombaszögi Ella, aki imádta Rejtőt, rábeszélte Wertheimer Elemért, a Magyar és az Andrássy úti Színház tulajdonosát, irasson darabot Rejtővel és velem. Wertheimer beleegyezett a dologba és egy szerdai napon magához rendelt bennünket. Az én feladatom volt Jenőt beszervezni a megbeszélésre.

Amikor elmeséltem neki a dolgot, bólintott:

— Rendben van. Elmegyünk.

— De drága Jenőkém, nincs egészen rendben, mert ez az Elemér kedves ember, de irtózatosan elegáns. Mindig olyan mintha skatulyából vették volna ki, vagy mintha még benne hagyták volna a skatulyában.

Rejtő legyintett:

— Az ő baja.

— Nem egészen. Ő ad a flancra. Neked mennyi ruhád van?

— Ez az egy. Addig hordom, amíg szétmegy. Aztán mindig újat veszek.

— Más cipőd nincs véletlenül?

— Van egy vadonatúj.

— Hol?

— A suszternál.

— De nincs kifizetve.

— Előre kifizettem.

— De még nincs kész.

— Már három hete készen van.

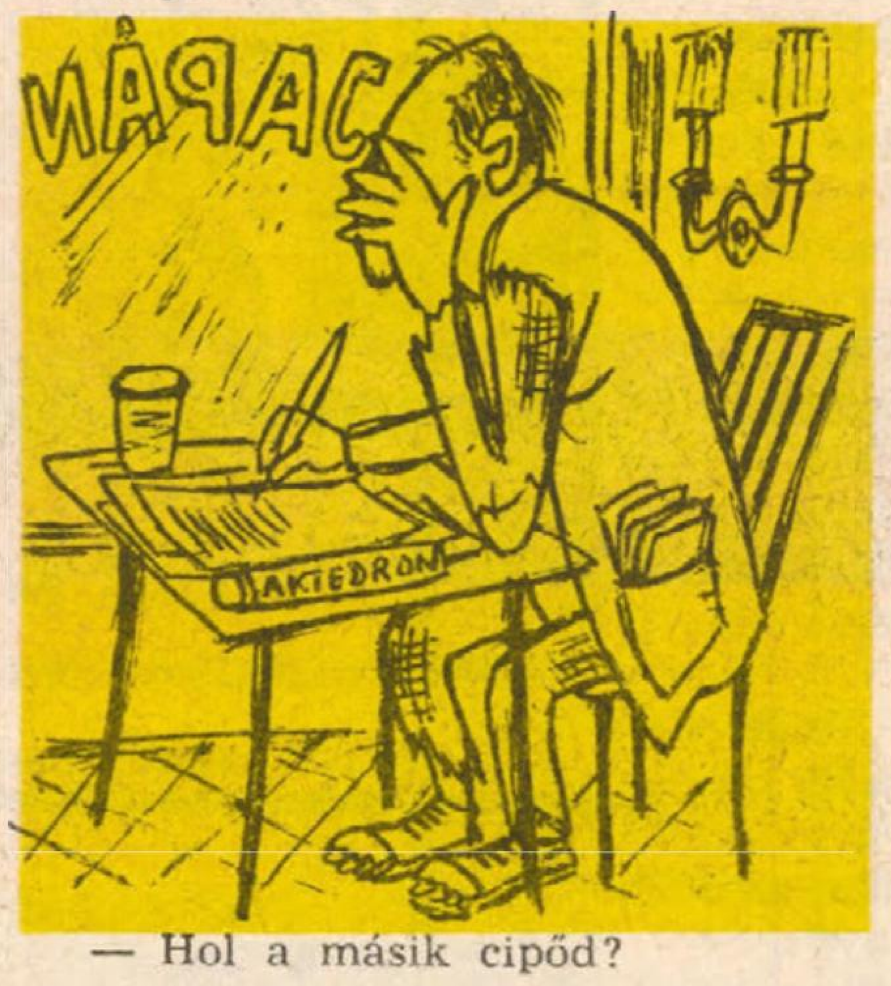
— Messze lakik az a suszter?

— Nem. Itt van a Japán mellett. Ilyesmiért én messze nem megyek.

— Remek. Holnap tízkor van randevúnk az igazgatóval, eljövük érted a Japánba és együtt megyünk Wertheimerhez.

— Rendben.

Másnap elmentem érte és rémülten láttam, hogy ugyanaz a rongyos cipő van a lábán, amit már jól ismertem.

— Hol a másik cipőd?

— Még mindig a suszternál. Majd ha visszajöttünk, elhozom.

Láttam, hogy reménytelen a vita, elindultunk. Az igazgató, mihelyt meglátta Rejtőt, akit még nem ismert és engem, akit már igen, imigyen szóla, Rejtőre mutatva:

— Palikám, az menjen ki!

— Az a java — mondtam, de Rejtő akkor már sértődötten elindult, de még megjegyezte:

— Ez hülye, ezzel nem érdemes foglalkozni.

A közös darabból nem lett semmi. Még cipő sem.

*

Alighogy megnyílt a második világháború, 1939-ben hazajöttem Londonból és alig vártam, hogy Jenőt felkeressem. Nem volt nehéz. Még mindig a Japán kávéházban lakott, még mindig írt és még mindig aktedront szedett alvás ellen.

— Ide figyelj Jenőkém. Hagyd abba ezt a hülyeséget a Japánnal. Kraszner úr, a tulaj, nagyon kedves, hogy itt babusgat téged, de gyere velem, a Britanniában lakom (a mai Béke szálló), kiveszek neked is egy szobát, ott dolgozhatsz, aludni is lehet és nem kell ezt a ronda aktedront szedned.

— Jó — bólintott egykedvűen —, egyébként már nem is szedem és álmos is vagyok.

A szállodában kivettem neki egy szobát az első emeleten, én a második emeleten laktam, egy ideig elbeszélgettünk, aztán megint mondta, hogy álmos, hát magára hagytam és felmentem hozzám. Elmúlt vagy tíz perc. Egyszerre csak rémülten jutott eszembe, hogy itt, Pesten, szappanmizériák vannak, nem lehet szappant kapni, én meg hoztam sok finom angol szappant magammal. Arra gondoltam, milyen borzalmas lehet Jenőnek, ha reggel felébred és nem tud szappannal mosakodni. Gyorsan magamhoz vettem egy finomat, lementem a szobájába, halkan kopogtam, semmi válasz. Benyitottam, mert a szoba belülről nem volt bezárva.

Ott feküdt az ágyon Jenő, teljesen felöltözve, cipőstől, a zakója gondosan begombolva és aludt. Úgy látszik, a neszre, amit okoztam, felébredt:

— Na, mi van? El kell menni?

— Dehogyis. Csak eszembe jutott, hogy szappan nélkül hagytalak és hoztam egyet. Itt van.

Rejtő undorral végigmért és ingerülten mondta:

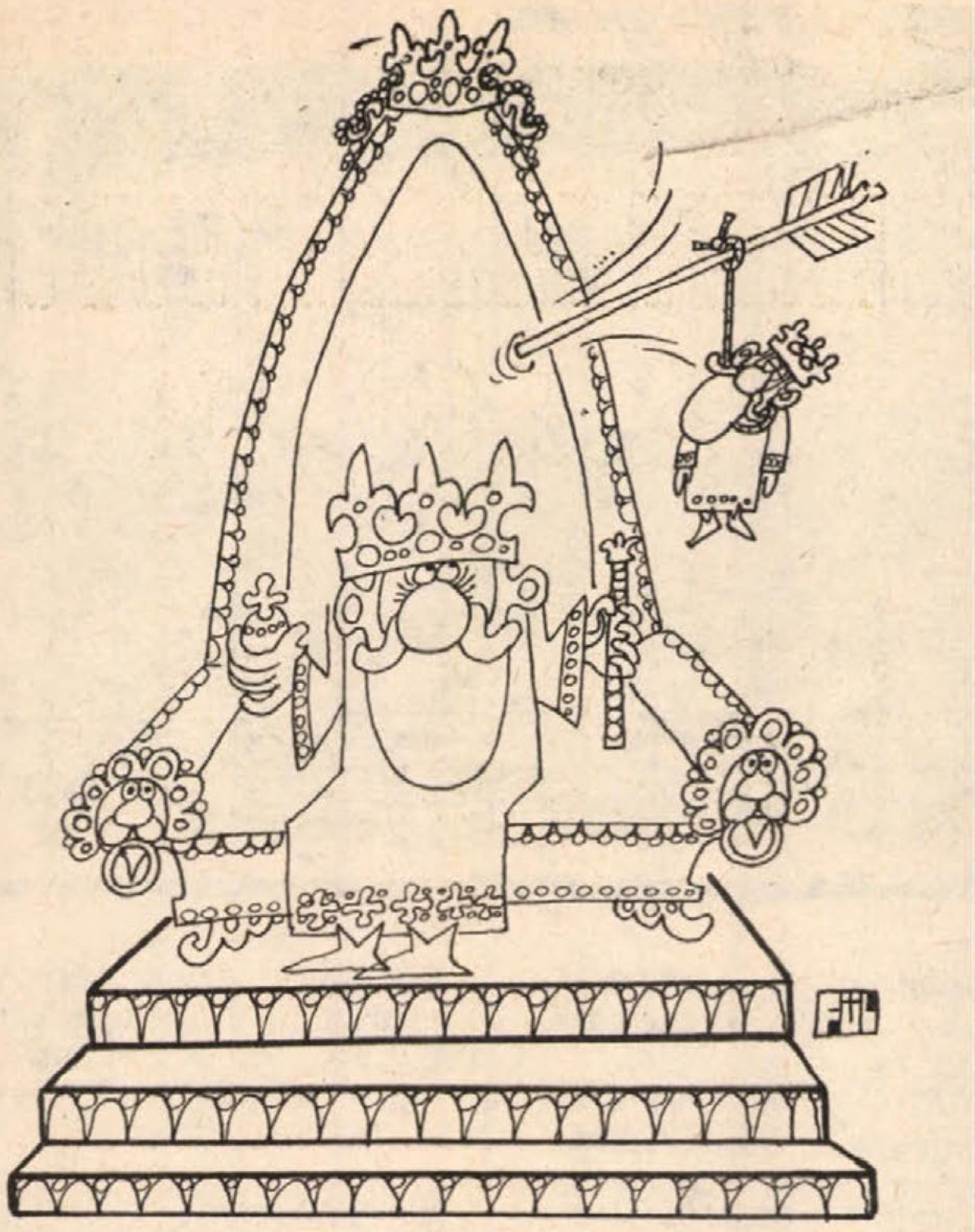
— Hülye vagy? Ilyen marhaságért felkelteni egy embert!

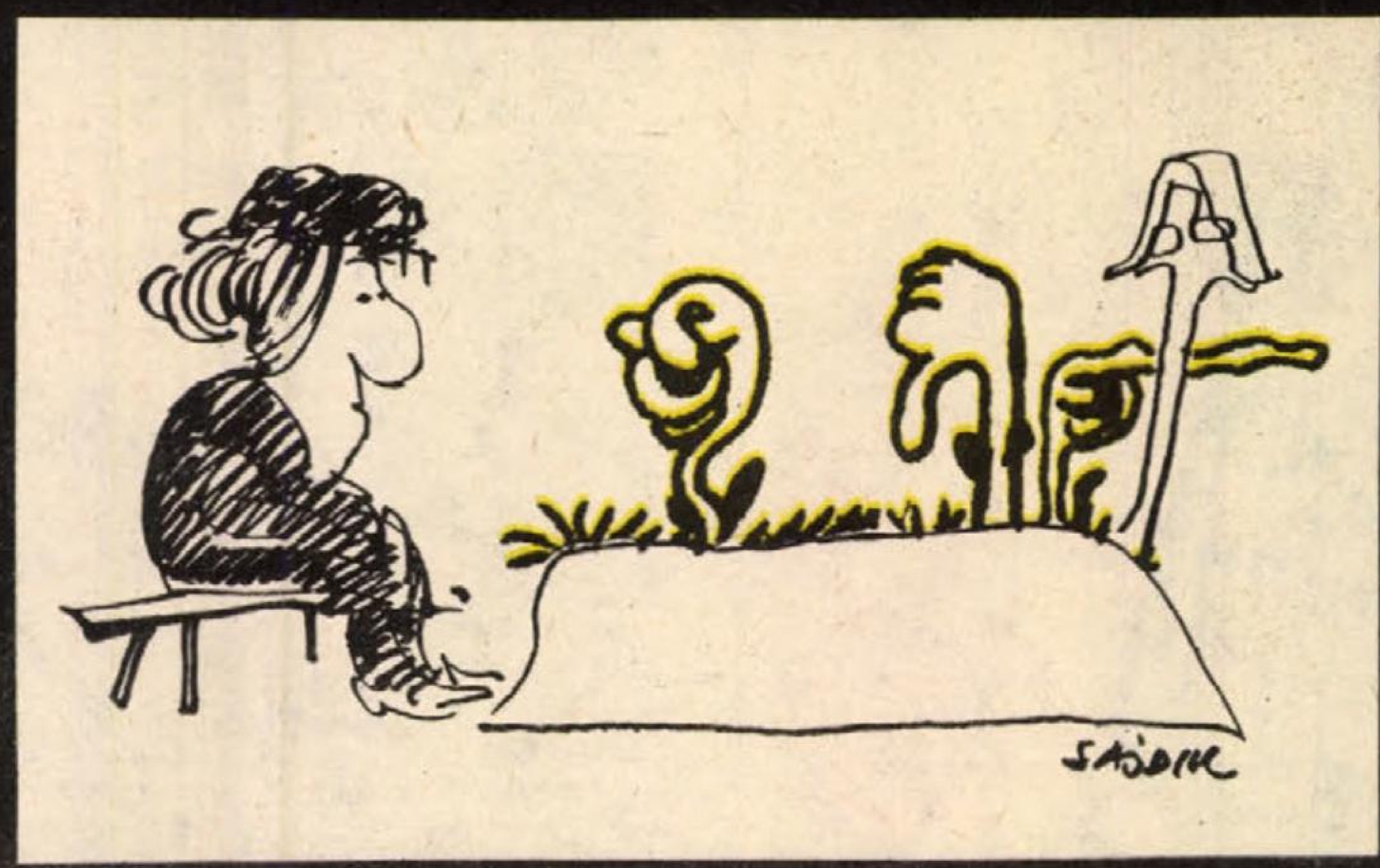
Nem tudta, hogy zseni. Azt hitte, hogy a Nova, vagyis a Müller úr, kedves ember, aki valódi pénzt ad neki azért, hogy legyen mit a rulettsporton elveszteni.

Királyhegyi Pál

FÜLÖP, SAJDIK, DALLOS, HEGEDŰS, LEHOCZKI, BRENNER, BALÁZS-PIRI

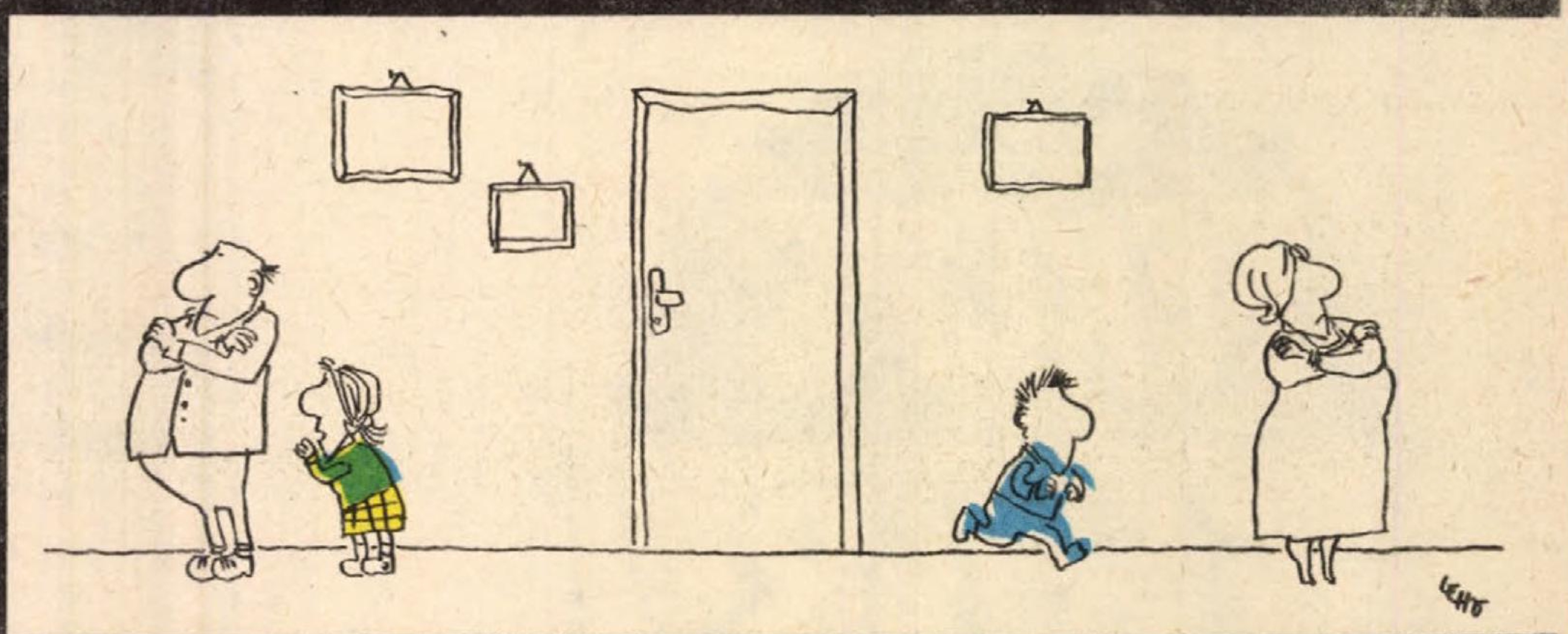
ÜZENET

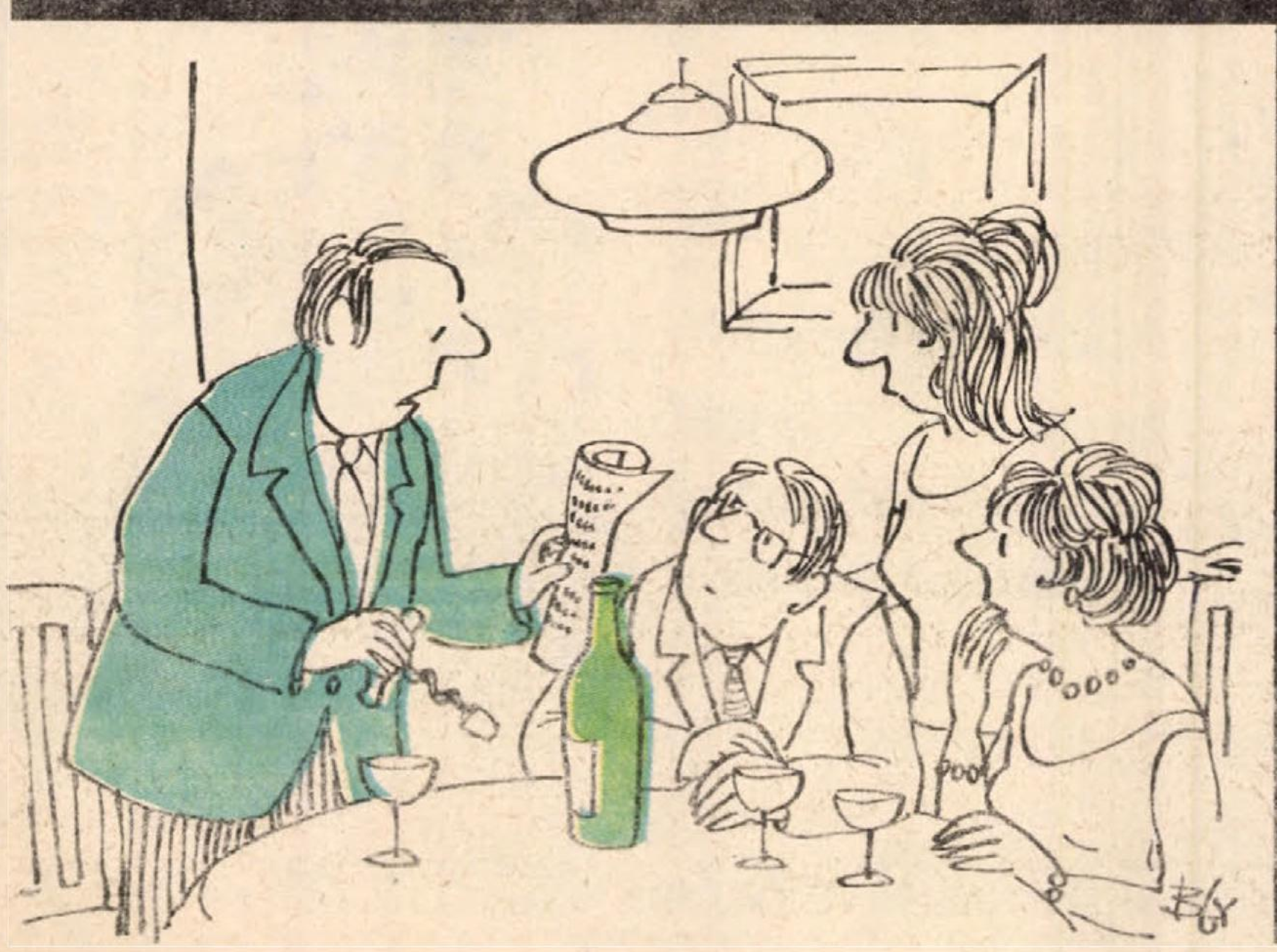

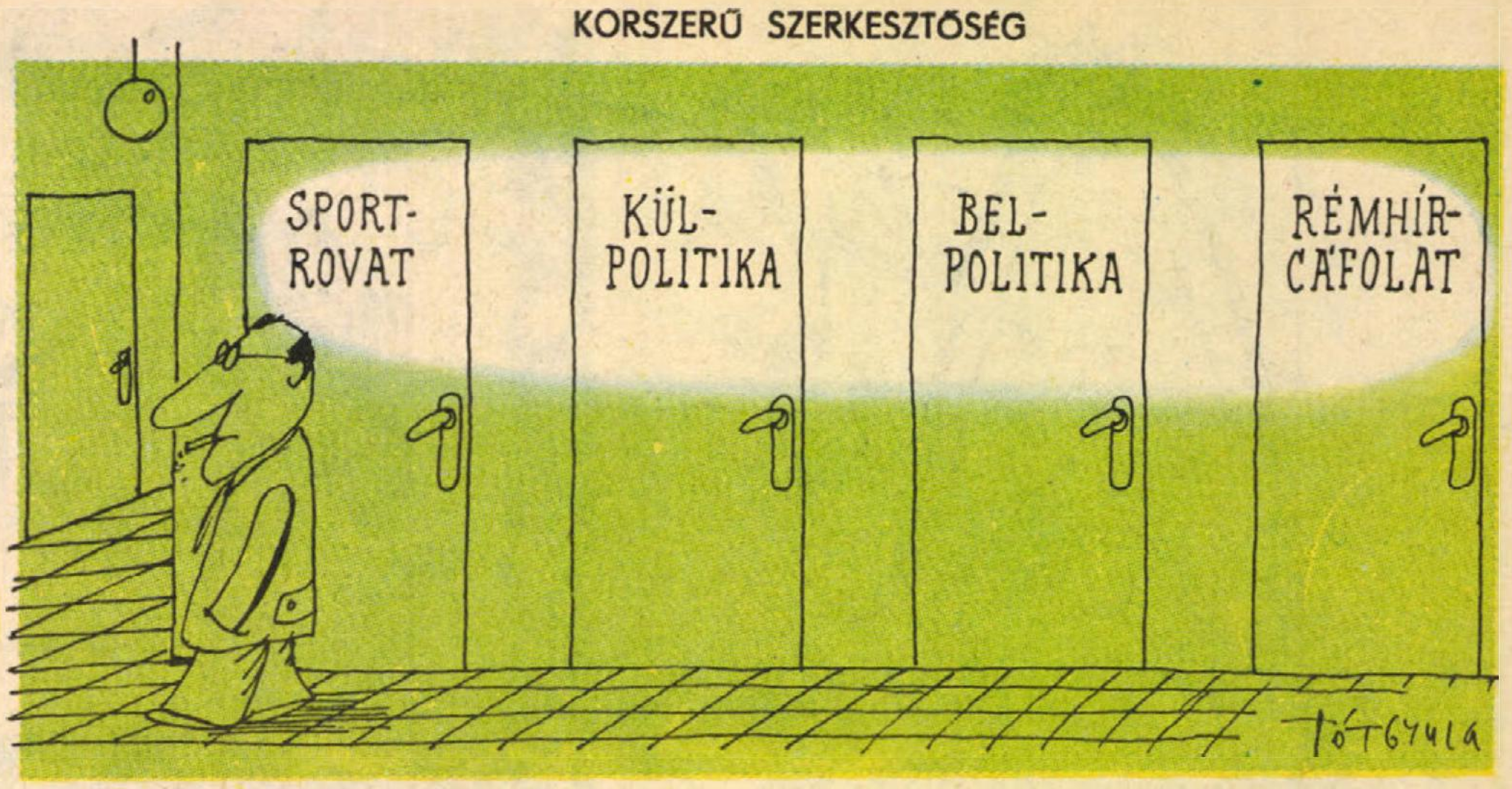

ÁRAMTAKARÉKOSSÁG

KORSZERŰ SZERKESZTŐSÉG

– Miért áll féllábon, amikor magához beszélek?
– Jövőre nyugdíjaznak, addig már féllábon is kibírom ezt a hangot...

TRIBÜN

Rég láttalak! — köszönti a sportrepülőt a barátja. -- Hol voltál?

— Hagyd el, hat hétig a kórházban feküdtem.

— Influenzával?

— Igen. És lezuhanással.

Alábbiakban szó szerint — és minden kommentár nélkül — idézzük az Exeter Express and Echo című lap rövid hírét.

Az oroszlánszívű Mr. David Rickard hamarosan edzésbe áll, mert egy jótékonysági akció keretében biciklin megy Franciaországba és vissza.

— Első dolgom az lesz — mondta a bátor sportember —, hogy egy kerékpárt szerzek magamnak.

A szaksajtó tele van Gordie Howe dicséretével. A jégkorong világmenője most töltötte be ötvenegyedik évét és még mindig gyilkos kedvvel korongozik a profi-szuperliga mérkőzésein. A nagy Gordie egyedül Serge Savard-ra, a Montreal Canadiens védőjátékosára nem tett semmiféle hatást.

— Semmi újat nem láttam az öregfiútól — mondta Savard az egyik mérkőzés után. — Idén egész csapatunk úgy játszik, mintha csupa ötvenegyéves fickóból állna.

Brian Scovell, a Daily Mail tudósítója nagyon dicséri az Arsenal vezetőségét.

— Példás nevelő munkával, a szurkolók intelligenciájára appellálva sikerült, elérniök, hogy hetek óta egyetlen trágár szó sem hangzik el az Arsenal lelátóján.

Aztán hozzáteszi:

— Mostmár ugyanezt csak a csapaton belül kell véghezvinniük.

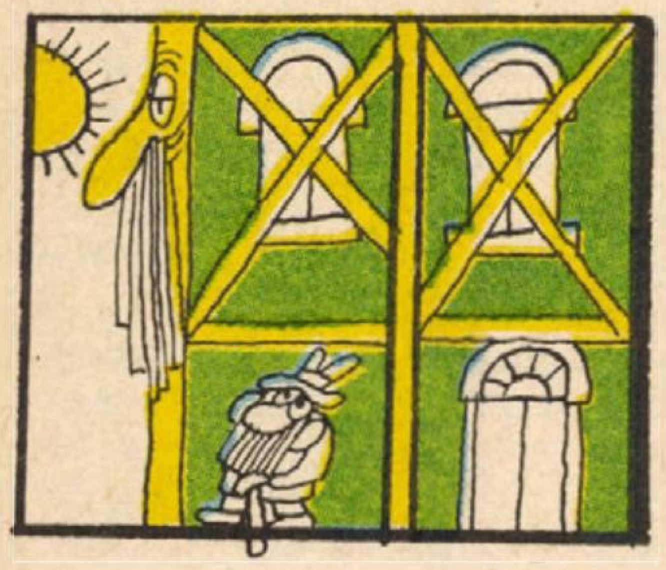
(p. p.)

AZ OLVASÓ OLDALA

ÁLLVÁNY-MATUZSÁLEM

Állványerdő a palota körül címmel írtunk a Népköztársaság úti volt Drechsler palota véget nem érő tatarozásáról, megkockáztatva azt az állítást, hogy az ottani állványerdő talán rekordideje áll, minthogy hét éve éktelenítí a környéket.

Dehogyis budapesti rekord ez, írja Dr. Sylvester Domokos olvasónk (Bp., Kékgolyó u. 2/a. — 1123). Szerinte: „A XII. ker. Városmajor utca 1/b és 1/c számú lakóépületei azok első emeletéig legalább 16 (!) év óta fel vannak állványozva."

Odamentem, megnéztem. Először Pista bácsi (enynyit tudtam csak leolvasni, nem az állvány által elfedett cégtábláról, hanem az üzletben kifüggesztett közleményről) maszek cipészműhelyébe nyitottam be az 1/c-ben. A mester nem volt ott, „Pista nénivel" beszéltem, aki szerint a 16 év túlzás, emlékezete szerint azonban legalább 12 éve állnak az állványok! Már rohad a deszkájuk, de nem történik semmi, azaz nem tataroznak, csak időnként ígérgetik.

Az 1/b házfelügyelőnője emlékezett a pontos dátumra. Nem 16, hanem csakugyan 12 éve, 1968-ban emelték az állványzatot. A közvetlen kiváltó ok az volt, hogy lehullott a negyedik emeleti homlokzatról egy nagy kő és orron talált valakit. Szerencsére csak orron és csupán érintőleg. Azóta nem hullanak a kövek, vagy ha mégis, az állványzatra. Viszont nem is tataroznak. Az első ígéretek szerint a tatarozással 1972-re kellett volna végezni —, de egyelőre még el sem kezdték...

Van a Városmajor utcai ikerházak állványzatánál régebbi is a fővárosban? Ha tud újabb rekordot, kedves Olvasó, kérjük, írja meg nekünk.

(barabás)

A CÍMZETT VÁLASZOL

BOROTVASZAPPAN

(Ludas, 9. sz.)

Vállalatunk évente 9600 tonna különféle pipereszappant gyárt, ebből a borotvaszappan 30 tonna, ennek 70 százaléka rúd-, 30 százaléka korong borotvaszappan. 1976. január 1-vel a korong borotvaszappan betét gyártását megszüntettük, mert ebből a fogyasztói igény oly csekély, hogy gyártása gazdaságtalan, de ezzel azonos minőségű a rúdborotvaszappanunk.

Olvashatatlan aláírás
Kozmetikai és Háztartásvegyipari V.

CSALÁDI MOZI

(Ludas, 9. sz.)

Igaz, hogy a Világosság mozi nem örvend nagy látogatottságnak, februárban 52 előadást tartott 2640 néző előtt, ami előadásonként átlag 50 néző, de működtetése mindenképp indokolt, mert viszonylag messze esik Pesterzsébet premiermozijától, a Tátrától és ez az egyetlen kulturális intézmény ezen a területen. Erzsébetnek szüksége van erre a mégoly „családias" mozira, mert harmadik filmszínházát, a Kossuthot rövidesen szanálni fogják.

Mátyás Jánosné
FŐMO

ÁZÓ CSIZMA

(Ludas, 9. sz.)

Két miniszter közös rendelete szabályozza a lábbelik minőségével kapcsolatos vásárlói szavatossági igények elintézésének rendjét. A javítható hibák jegyzékében van a húzózárcsere vagy javítás is, ezért egységünk a rendeletnek megfelelően járt el. A rendelet minden egységünknél egyformán érvényes, de vannak hibák, amelyeket a szervizhálózat nem tud megjavítani. Ilyenkor visszatérítjük a vételárat, vagy cseréljük a lábbelit.

Olvashatatlan aláírás
Fővárosi Szivárvány Áruház

A FEDŐRÉTEG LEKOPIK

(Ludas, 9. sz.)

Panaszosuk cipője polantik bőrből készült, amelynek tulajdonsága, hogy a fekete fedőréteg lekopik. Polantik bőrből szövetkezetünk kb 300 000 pár cipőt készített az elmúlt években, keresett cikk. A reklamációt nem tartjuk jogosnak.

Olvashatatlan aláírás
Budai Cipőipari Szövetkezet

ÜRES A FELE

A minap kétkilogrammos Tomi Brill mosóport vásároltam. Illatosított, fékezett habzású, finom, BNV-nagydíjas — és amiről eddig nem volt szó: amikor kiöntöttem, a doboz fele üres volt. Ezt a mosóport a Tiszamenti Vegyi Művek gyártja, s hogy ő csomagolja is, az nem derül ki, de akárki legyen a csomagoló, helytelen a kétkilogrammos mosóport olyan űrtartalmú dobozba tenni, amelybe a négy kiló is nyugodtan elférne. Megfelelő csomagolással sok kartonpapírt lehetne megtakarítani, és ebben az esetben talán a fogyasztónak is kevesebbe kerülne a jelenleg 91,50-ért kapható mosópor.

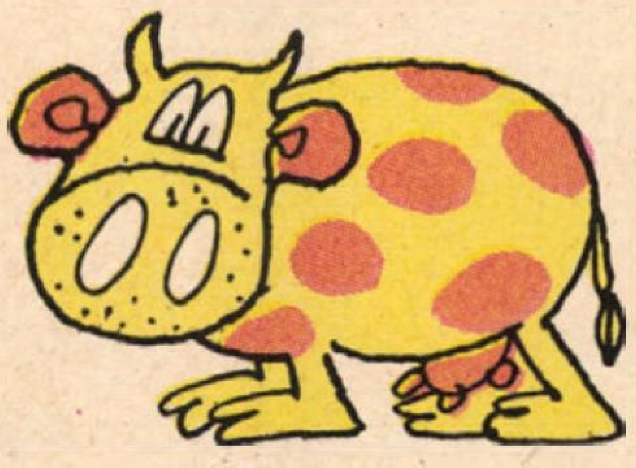
Dusek Miklós
Mosonmagyaróvár, Móra F. ltp. B/7. 9200

TÚRÓ

Csusza lesz vacsorára, bevásárolok hozzá. A pulton már messziről kelleti magát étvágygerjesztően a Kuntej Közös Vállalat gyártmánya, elnevezése szerint „étkezési tehéntúró".

Valóban kitűnő. Mégis, amíg majszolok, egy tiszteletteljes kérdést fogalmazok meg, egyes élelmiszeripari termékeink „keresztszüleinek" címezve: könyörgöm, az a túró, ami nem étkezési célra szolgál, vajon mi a túró?

Ámbár vigyázzunk. A tudományos-technikai fejlődés lehetőségei szinte korlátlanok, s nem mellőzendő szempont emellett a takarékosság sem — lehet, hogy reaktort táplálnak vele...

G. Sz. L.

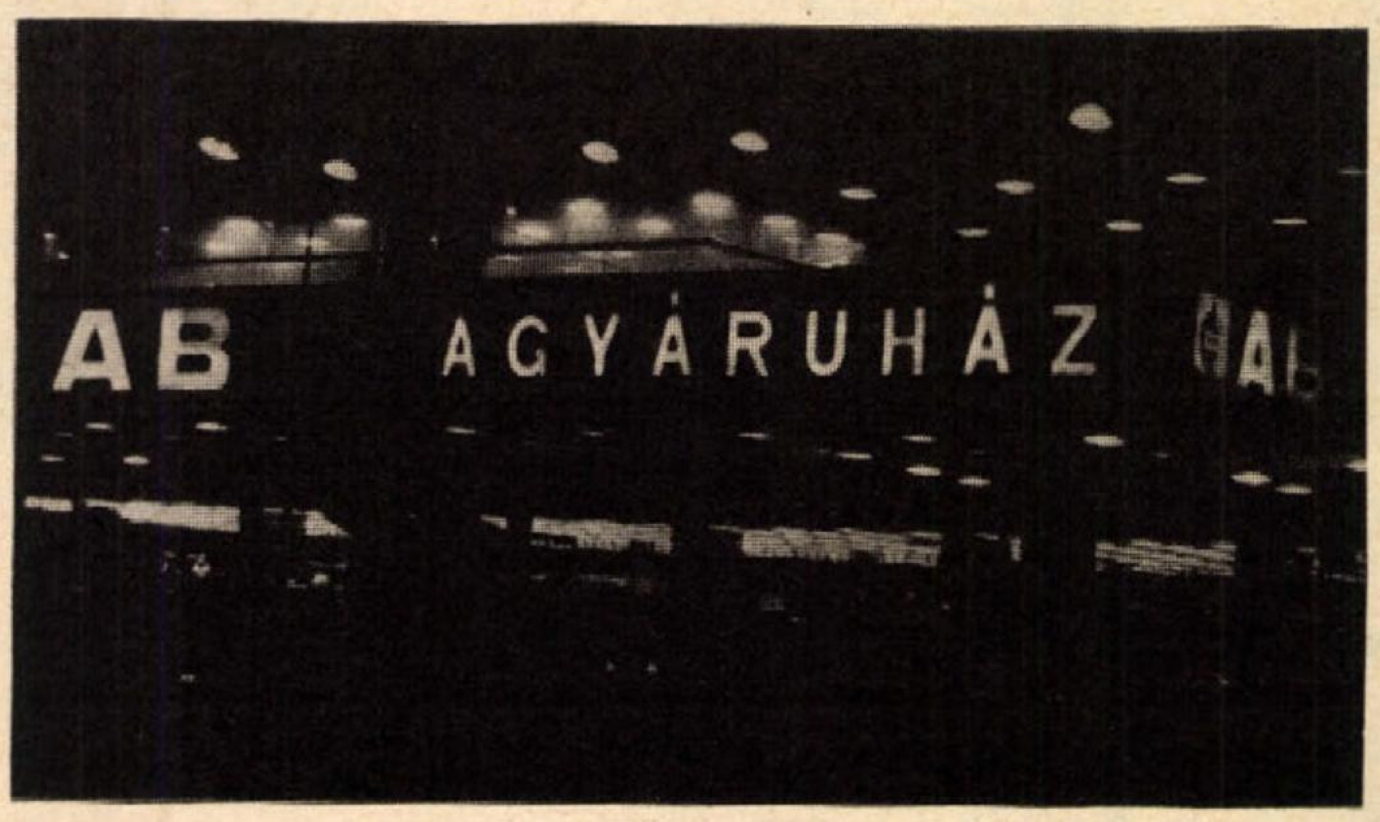
MELYIKNEK HIGGYEK?

Gyermekemnek a minap bébi kulikabátot vásároltam, készült a Kaposvári Ruhagyárban. A kabát ujjára erősített embléma szerint a kabát nyersanyagösszetétele: 80 százalék gyapjú, 20 százalék PE. Kezelési útmutatója szerint nem mosható, vegyileg tisztítható. Csakhogy a kabátka zsebében is elhelyezett egy cédulát a Kaposvári Ruhagyár, amelyen viszont azt állítja, hogy a nyersanyagösszetétel 100 százalék pamut, és jellemző tulajdonságként említi, hogy eme divat jellegű cikk hagyományos módon, otthon is mosható. Vajon melyik érvényes a kétféle ukáz közül?

Szőts Andrásné
Veszprém, Haszkovó u. 35. 8200

TÜCSÖK és BOGÁR

Végre!
(A Déli-pályaudvarnál fotózta Győri Lajos)

BERLIN
Utazással együtt 5 nap,
novemberben
és decemberben.
Utazás vonattal.
Részvételi díj
teljes ellátással:
1400—1500 Ft,
félpanzióval:
1600—1800 Ft

A fogyókúrát meg kell fizetni!
(A Népszabadság hirdetései között észlelte Illésy János)

35 évvel ezelőtt

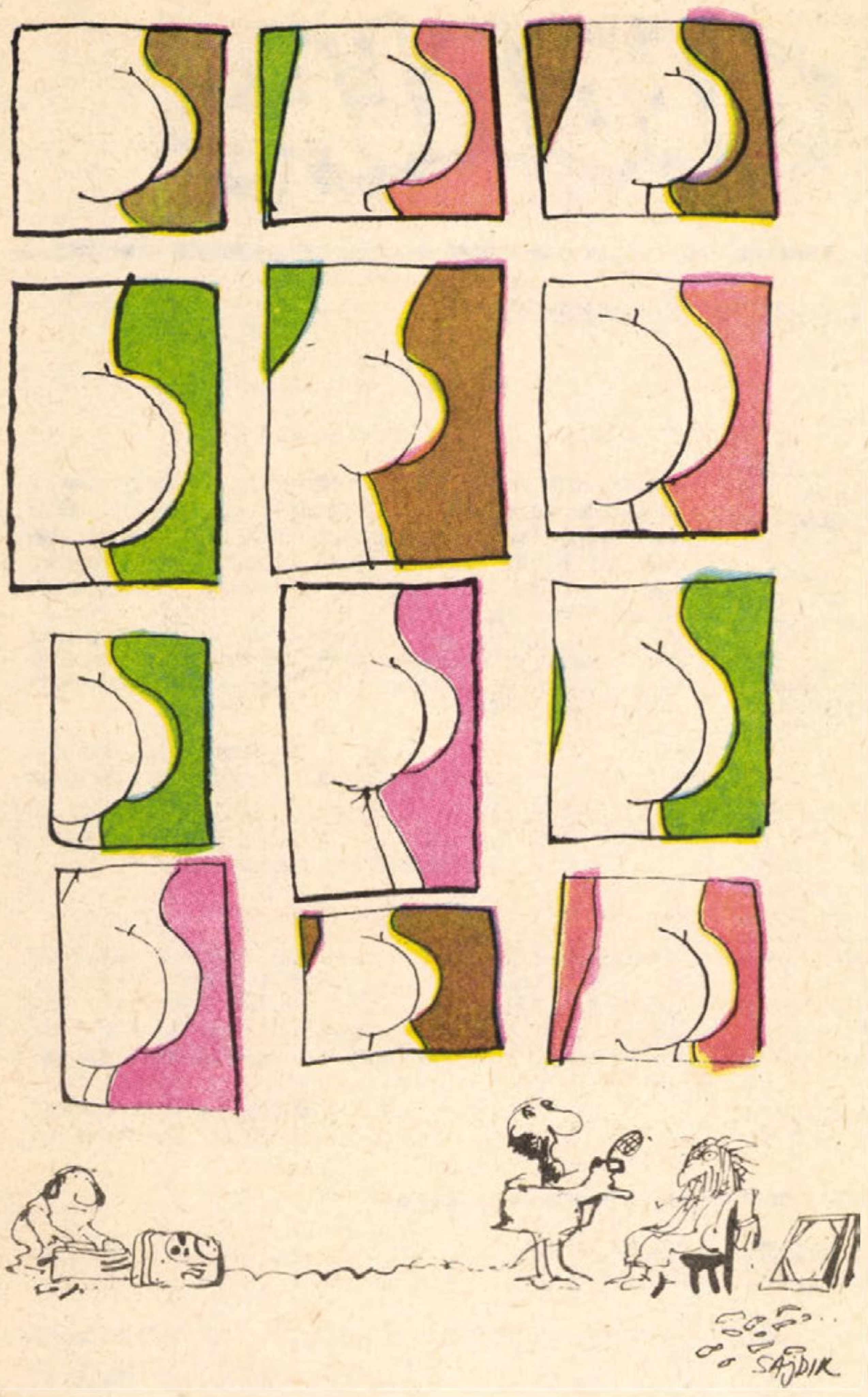
1980. március 27-én szabadult fel

Almástüzitő, Ács, Ászár, Bábolna, Bársonyos, Csép, Ete, Kérékteleki, Kisbér, Kisigmánd, Lábatlan, Nyergesújfalu, Süttő, Szőny, Tárkány

Rohan az idő...
(A Komárom megyei Dolgozók Lapjából nyirta Rózsás József, almásfüzitői olvasónk)

gük, de erre még nem jöttek rá. Az idejében kezdett szemüveg viselése előnyös a szem további romlásának lehetősége szempontjából is.

Előre a vaksiság bástyáinak meghódítására!
(A Családi Lapban fedezte fel Sági Ferencné, mezőfalvi olvasónk)

– Éppen egy pesszimista periódusában találjuk a mestert.

LEVÉL EGY MŰGYŰJTŐHÖZ

Kedves Uram vagy Hölgyem!

Ön csütörtökön vitte el a miénket.

Egy nappal később a velünk szemben lakó építészét.

Tapintatos puhatolózásaim nyomán kiderült, hogy Ön csak a mi bérházunkból egyetlen hónap leforgása alatt 5, azaz öt darab szemétvödör tulajdonviszonyában idézett elő gyökeres változást.

Természetesen egy pillanatig sem merült föl bennem a gyanú, hogy az Ön személyében holmi kisstílű tolvajjal van dolgunk, több nyomós ok is ellene mond ennek.

Először is: az Ön által kisajátított tárgyak igen csekély értékűek. Csupa használt szemétvödör, némelyik alig-alig üzemképes állapotban. Megérheti-e a kockázatot — kilesni, hogy a házfelügyelő mikor üríti ki a hulladéktárolók tartalmát a kukákba, mikor nem jár senki a lépcsőházban, mikor nem kelt feltűnést az utcán, ha hóna alatt egy-egy lepattogzott zománcozott bádog- illetve fedelevesztett műanyagvödörrel siet végig a Szemere utcán, majd a Körúton — egy anyagias természetű besurranó tolvajnak?

És már itt is a másik kizáró körülmény. Az anyagi. Ki vesz manapság használt szemétvödröt? Hol az az elmebajos orgazda, aki kitörő örömmel fizet csengő aranyakat effajta tisztasági segédeszközökért?!

Nem, szent meggyőződésem, hogy Ön — műgyűjtő.

Mert csakis olyan lelkes valaki, akit a gyűjtés nemes szenvedélye, a tudomány szolgálatának, a közösség esztétikai fejlődése előmozdításának hevülete fűt, csak ilyen ember képes angróban csórni szemétvödröt.

Tudom, fizetne Ön szívesen ezekért a jószágokért, de hát hogyan állítson be ismeretlen családokhoz azzal, hogy jó pénzért megvenné a szemétvödrüket?! Mert meghal, ha nem lesz az Öné! Bolondnak néznék.

Lelki szemeim előtt látom az Ön lakását. Semmi hivalkodó dísz, semmi kispolgári kényelem. Mindenütt nyers fenyőfa polcok, a polcokon százszámra a szemétvödrök. Kicsik, nagyok, szögletesek és henger alakúak, feketék, sárgák zöldek, fogós fedelűek meg csappantyús fedelűek, pléhből, műanyagból valók, szemétvödrök a századfordulóból, a középkorból, a honfoglalás körüli időkből.

Föltételezem, hogy Ön külföldi útjai során sem tétlenkedett, gyűjteményében az európai nemzetek mind képviseltetik magukat, talán még néhány különlegesen izgalmas, egzotikus példány is akad a Közel-Keltről, Dél-Amerikából, Alaszkából.

És mint az igazi műgyűjtőknél, minden katalogizálva, guszta kis cédulákra fölírva a szerzés időpontja, helyszíne, a műkincs stílusa, anyaga, a gyártó cég neve, stb.

Azt mondják, az öröm olyan furcsa jószág, amely attól nő, ha megosztják. Bizonyára így van ez a gyűjtőknél is, repes a szívük, ha mutogathatják kincseiket, ha másoknak is esztétikai élvezetet szerezhetnek velük.

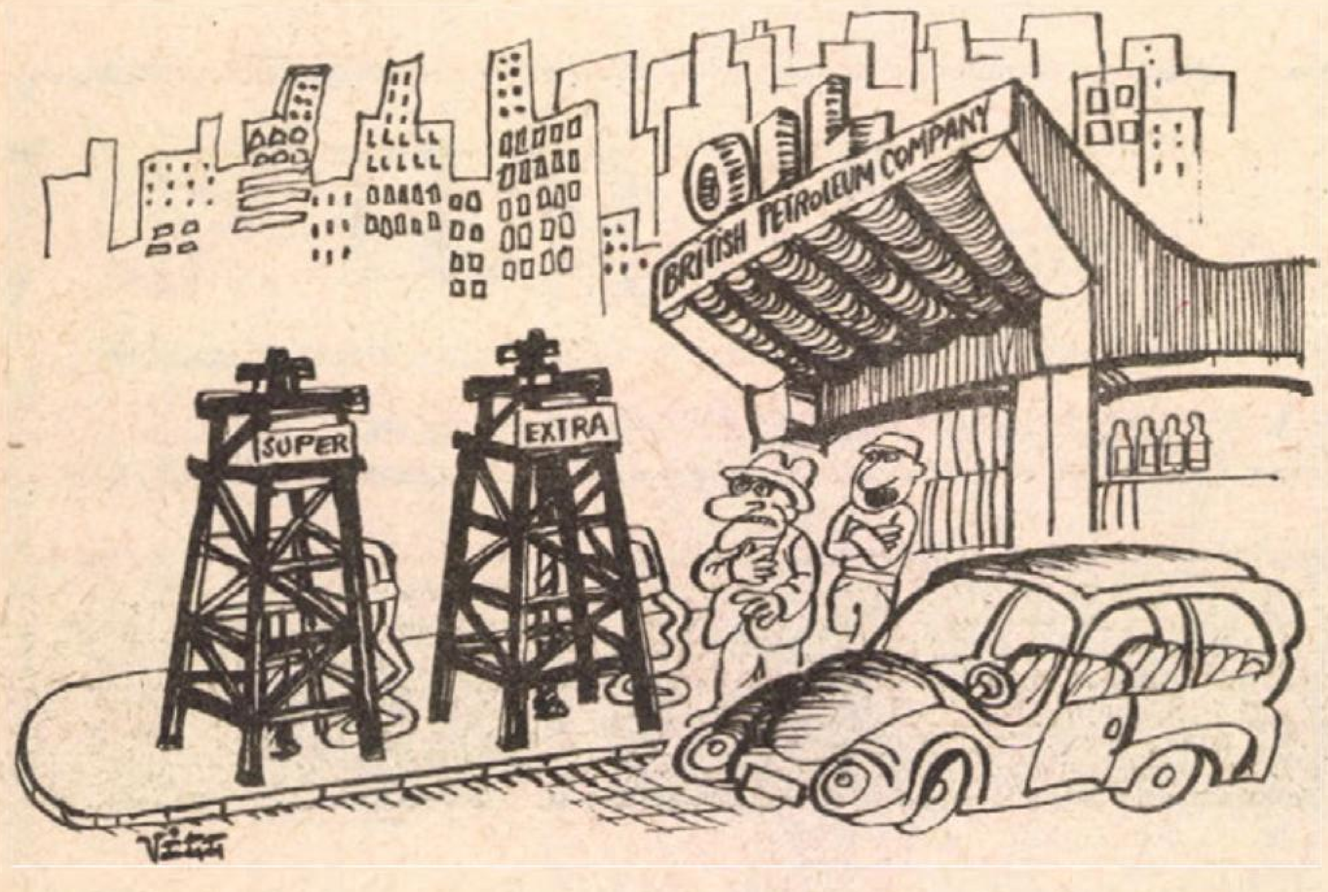
Gondolom, ha Ön ilyen iramban folytatja a szerzést, rövidesen eljön az az idő, hogy gyűjteményes kiállítást rendezhet szemétvödreiből.

Nagyon kérem, küdjön majd egy meghívót. Megérdemlem, én is gyarapítottam a kollekcióját, ha nem is egészen önszántamból.

Ne higgye, hogy gúnyolódom, hogy én tulajdonképpen dühös vagyok Önre, hogy én majd azt a meghívót a szemétvödörbe dobom.

Egyelőre nincs is szemétvödröm.

Kürti András

– Termelje ki magának.

VÍKENDTELEK

– Addig nem hívunk meg senkit, amíg nincs mire felvágnunk a kertben!

ZSÖLLYE

Kigyulladnak a lámpák a moziban. Befejeződött a „Fábián Bálint találkozása Istennel" című film vetítése. Az egyik néző, miközben felkel a helyéről, felsóhajt:

— Hát ezek elkerülték egymást!

*

Operaházunk főrendezőjétől, Mikó Andrástól nemrégiben valaki megkérdezte, hogy melyik karmesterrel szeret legjobban dolgozni? Mikó elmosolyodott:

— Nem hagyom magam kikérdezni. Persze, van akivel kevésbé szeretek. Különösen, ha az illető túlzottan szolid ember.

A kérdezősködő csodálkozó arcot vágott:

— Ezt hogy érti a főrendező úr?

Mikó elborult tekintettel nézett maga elé:

— Hát úgy, hogy az ilyen karmester akár dirigál, akár nem, este fél nyolckor már alszik!

*

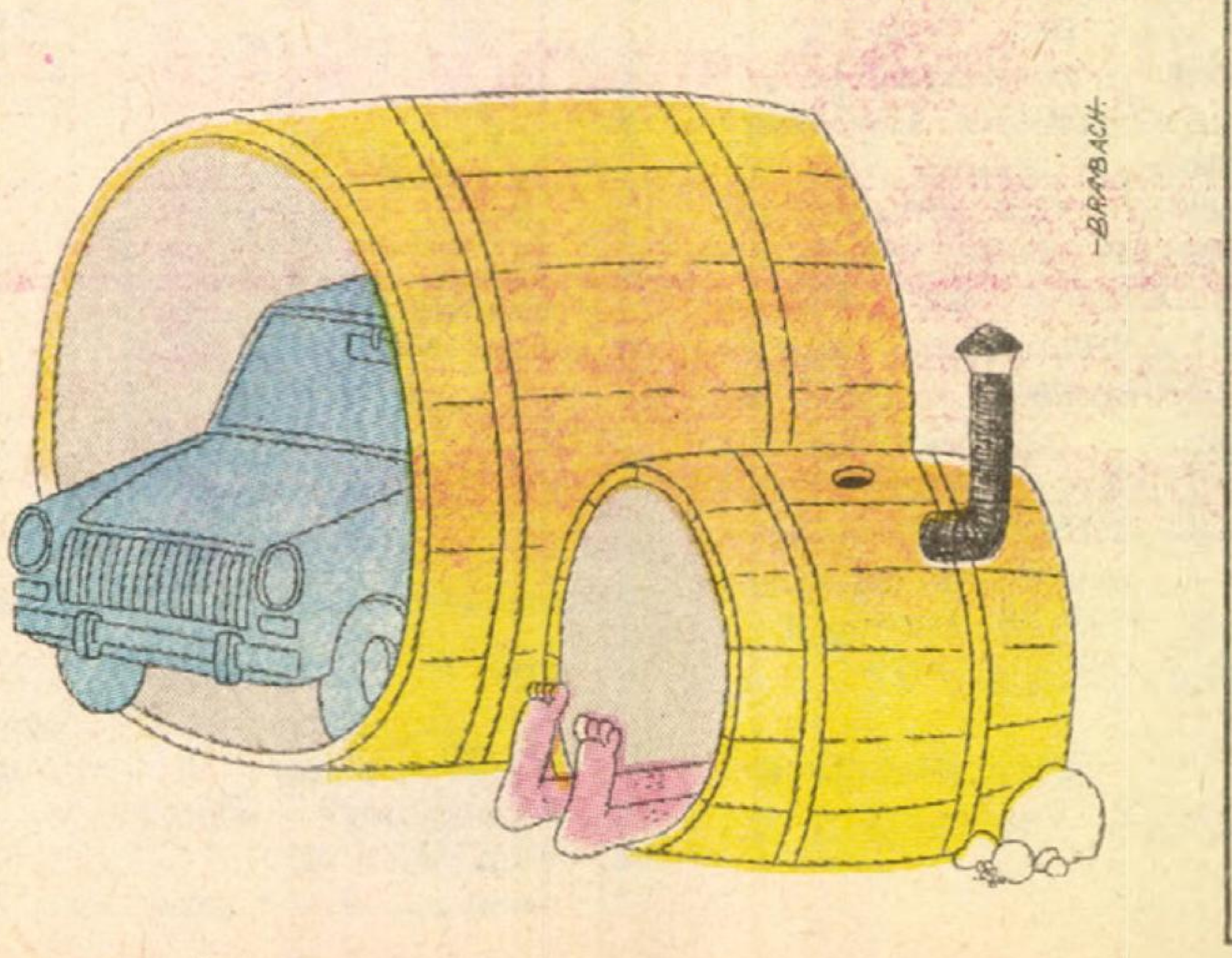
Záray Márta és Vámosi János nemrég tért haza svédországi vendégszerepléséről. Az egyik étteremben Vámosi gondterhelten nézte az étlapot, aztán odaszólt a feleségének:

— Márti! Hogy is hívják azt a kis olasz izét, amit úgy szeretek?

Záray szórakozottan odavetette:

— Claudia Cardinale!

Rátonyi Róbert

A jó vevő

Dáma ment be a henteshez,
Kifejtve sok negédet,
Pultalatti marhamájra
Főzte meg a segédet.

Megkenhette az eladót,
Sejthetjük, ez mit jelent,
Rá volt írva az arcára,
S import-cigidobozára.
Rá volt írva az, hogy KENT.

Hidvéghy Ferenc

IMPORT HUMOR

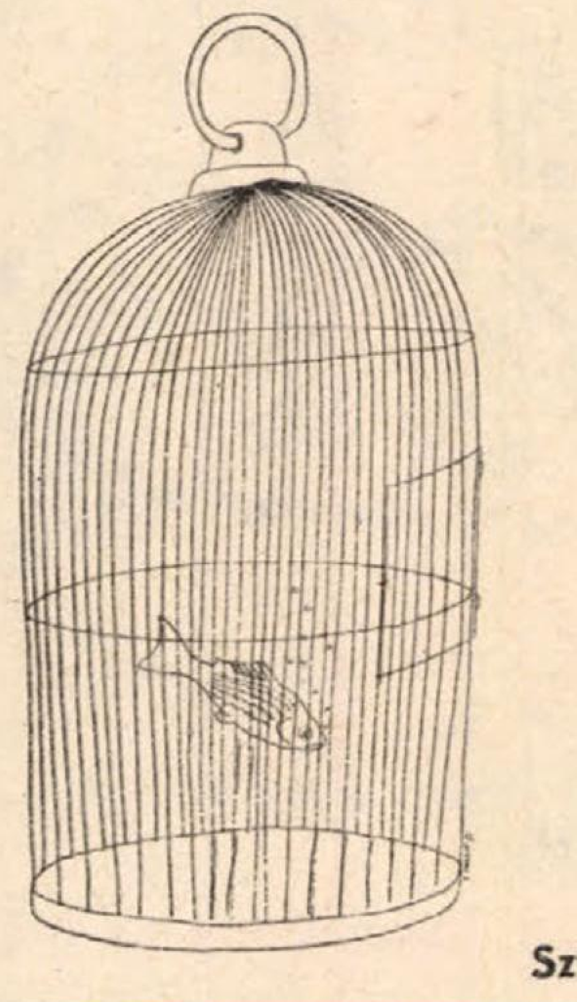

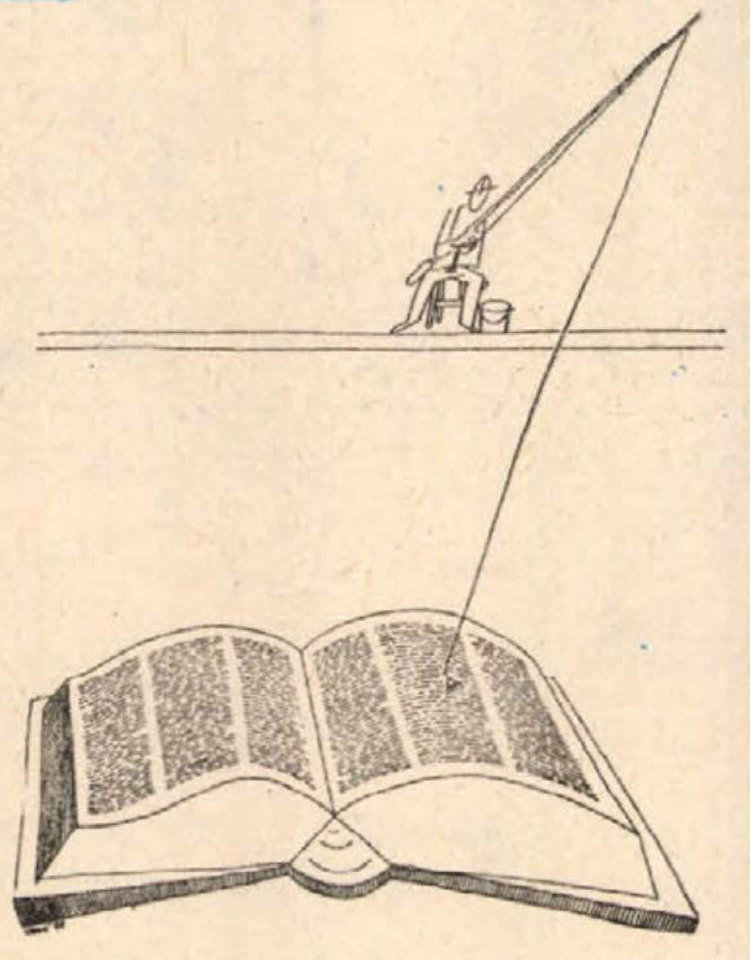

Pompiliu (Románia) rajzai

Sztefan Joszif görög karikaturista rajzai

NYUGTALAN ANYA

Húszéves lányához egy napon így szólt a nyugtalan anya: — Vízszintes 1 — függőleges 15. Megfejtésül ezt a két sort kell beküldeni kizárólag levelezőlapon legkésőbb április 28-ig erre a címre: Ludas Matyi, 1977 Budapest. A megfejtők között háromszor 200 forintot sorsolunk ki.

VÍZSZINTES

13. A kék-fehérek egykori sokszoros válogatott hátvédje
14. Földesúr, földbirtokos a hajdani Magyarországon
15. A galamb, esetleg a szerelmespár
17. Négylábú
18. Elő-India bennszülött népe
20. M-mel: munkát jelent
21. Az igazságtól eltérő gondolat
24. Az 56 vízsz. kezdete
25. A protaktínium vegyjele
26. S. L.
27. Ógörög hadiisten
28. Nehéz selyemszövet
30. Az udvari illemszabályok összessége
33. Mindaz, ami létezik
34. Színpadi produkció, szavak nélkül
36. Helység Komárom megyében
37. Orosz férfinév (ékezettel magyar is)
39. Rágcsáló állat
40. Mekeg-ma . . .
41. Egyszobás lakás, konyha nélkül
43. Eltakar, leplez valamit
45. Tiltószó
46. A függ. 4 első két betűje
47. Az ukrajnai Rahov város magyar neve
48. Prémes állat has alatti prémje
49. Ádám és Éva lakóhelye volt
53. Állati homlokdísz (névelővel)
55. Légnemű anyag
56. Műsorokat szervező intézmény betűjele
57. A külvilág ingereinek felfogása
58. F. L.
59. Nem szórakoztat, sőt
61. A német Ludas Matyi (Eulenspiegel) keresztneve
63. Történeti táj a Balkán félszigeten
66. Az üzenet egyik fele

FÜGGŐLEGES

2. Csodálkozás a felsőfokon
3. Ló neve szokott lenni
4. Legnagyobb pénzintézetünk betűjele
5. Szellemileg fejletlen, bosszantóan ostoba
6. A győzelem görög istennője
7. Kimagasló jelentőségű svájci matematikus (18. század)
8. Rövidítés számok előtt
9. Trópusi fák gyantás nedve
10. Fanyar gyümölcs névelővel
11. Igekötő
12. Becézett női név
16. Elővigyázatos, körültekintő
19. Nép, melynek állandó lakóhelye nincs
22. Spanyol város
23. Rövidebben: lop
26. Szabadtéri néprajzi múzeum
29. Vissza: dolgozó nő a japán teaházakban
31. A nemzetgazdaság egyik pillére
32. Azonos betűk
35. Alkotás
38. Oktalanul romboló, pusztító
40. Teljes zűrzavar
42. A verseny győztese
43. Nem használ
44. Chaplin keresztneve
45. Eső nyomán keletkezik
48. Délelőtti előadás
50. Mutatószó
51. Népszerű dalénekesnő
52. Itt szenvedett súlyos vereséget Zoltán vezér portyázó serege 933-ban
54. A német ábécé utolsó betűje
59. U. A. E.
60. Angol Tamás
62. Talál
63. Moha egynemű betűi
64. N. M.
65. A 37 vízsz. második fele

Ludas Matyi
SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: ÁRKUS JÓZSEF
Főszerkesztő-helyettes: MIKES GYÖRGY
Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. 1977
Telefon: 335-718
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat, Budapest VIII., Blaha Lujza tér 3. 1959. Telefon: 343-100, 142-220
Felelős kiadó: TILL IMRE

Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető bármely postahivatalnál, a kézbesítőknél és a Posta Központi Hírlap Irodánál (postacím: Budapest, V., József nádor tér 1. 1900.) személyesen, vagy postautalványon, valamint átutalással a KHI 215—96162 pénzforgalmi jelzőszámra. Előfizetési díj egy hónapra 12 Ft, negyedévre 36 Ft, egy évre 144 Ft.

Készült a Zrínyi Nyomdában rotációs ofszetnyomással
80.2308/2-17 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. 1055
Felelős vezető: BOLGÁR IMRE
Index: 25 504
ISSN 0134—0611

DUPLA ADAG

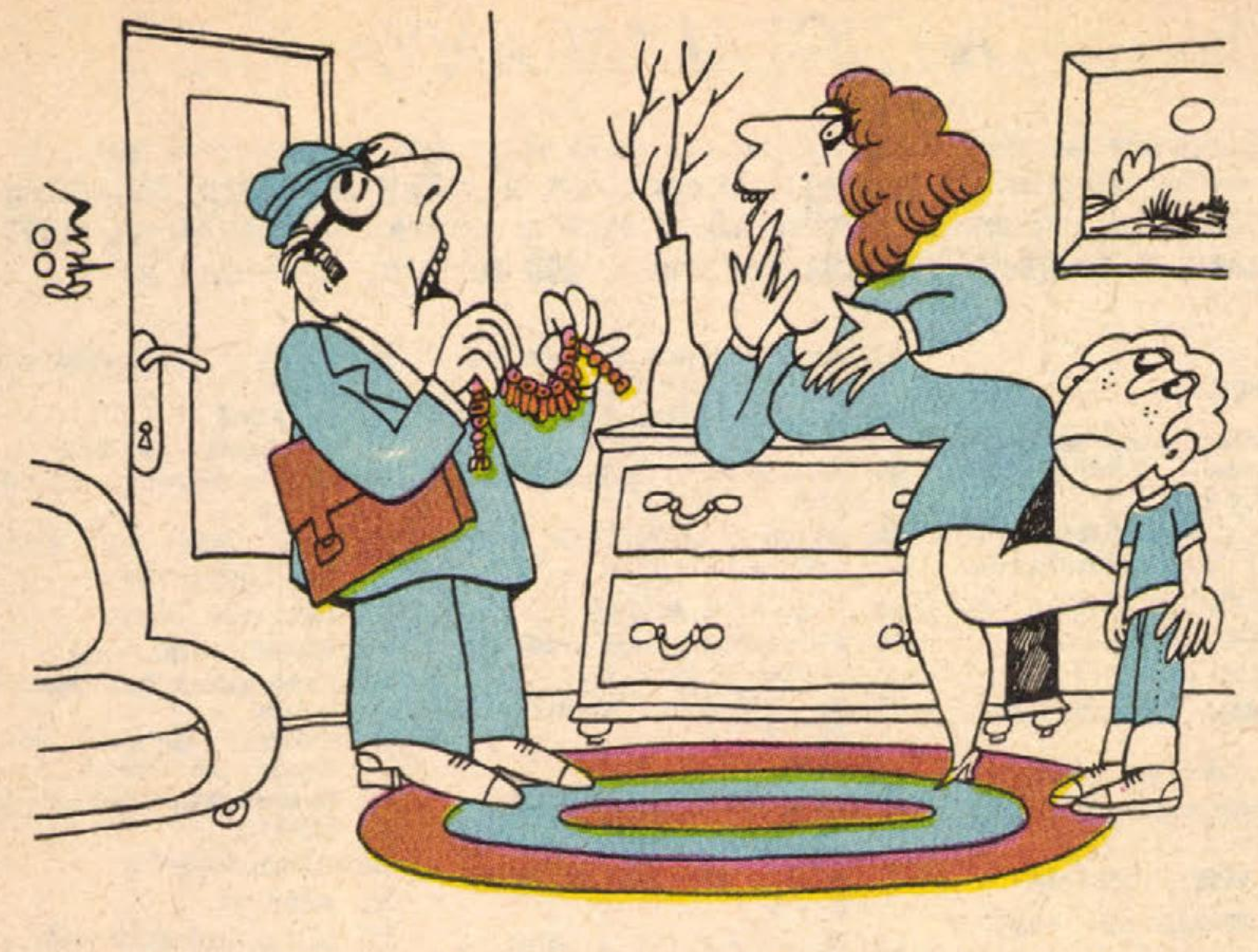
című keresztrejtvényünk megfejtése:

Azok a gondolataink a legjelentősebbek, amelyek ellentmondanak érzelmeinkek.

200—200 forintot nyert:

Bán Lajosné, Hódmezővásárhely, Vívó u. 7. 6800
Bújdosó Ferencné, Inota, Készenléti lakótelep, 8104
Kovács Gábor, Komárom, Mártírok u. 25/c. 2900
Gergely Jenőné, Bp., Váci út 159/a. [illegible]
Balogh Rezső, Bp., Hungária u. 12. 1192
Sólyom Lászlóné, Sopron, Kellner S. u. 10. 9400

A nyereményeket postán küldjük el.

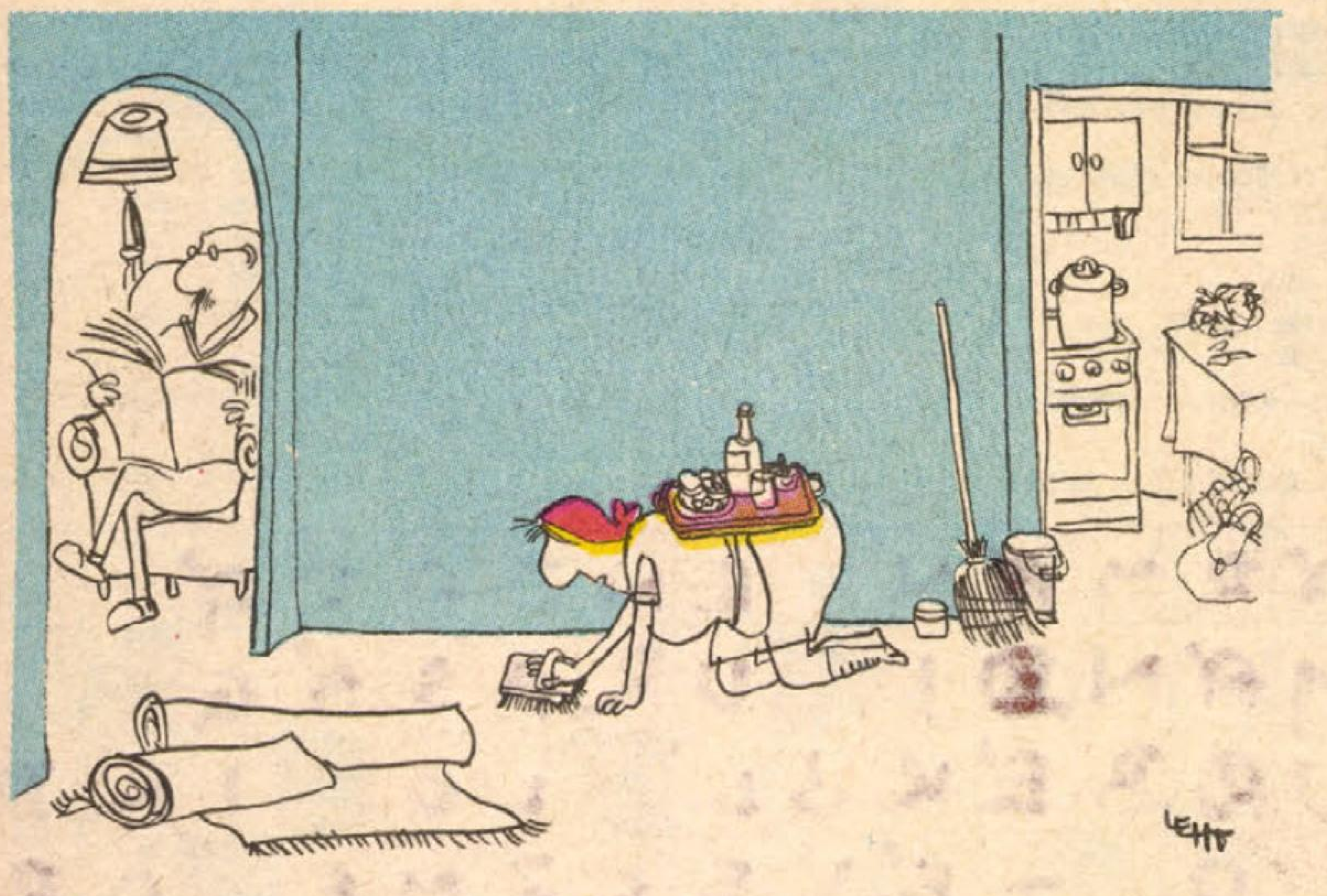

– Ne haragudj, szívecském, tévedésből krumpliskenyér helyett aranyért álltam sorba...

– Minek kellett neked külföldi fűnyírógép, amikor nem tudod elolvasni a használati utasítást?

TÚLTERHELT FELESÉG

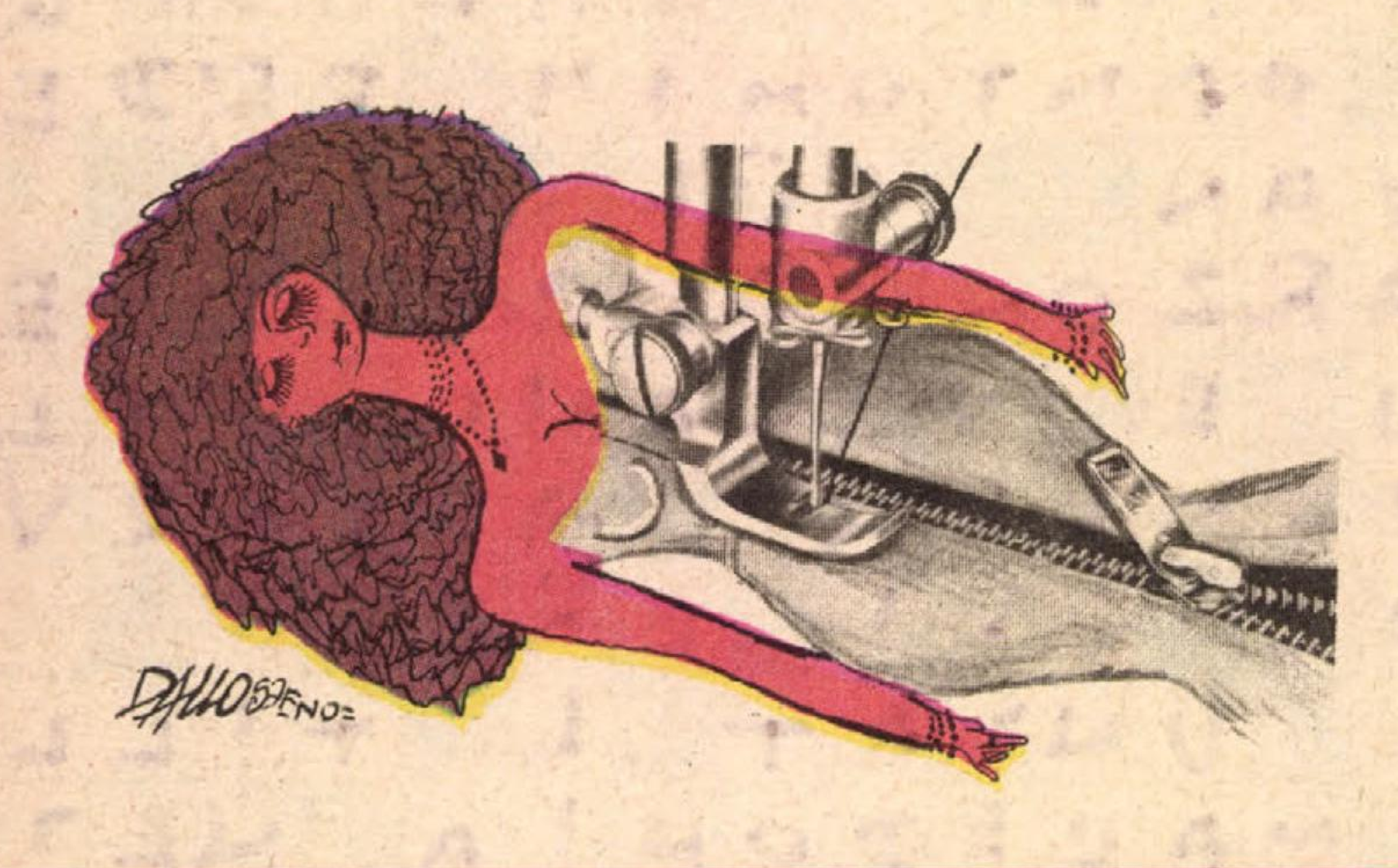

– Hozom már a vacsorádat, apukám!

– Így nem fényképezlek le. Amilyen pletykásak a pestiek, rögtön elterjedne, hogy volt valami közötök egymáshoz!

TESTRE SZABOTT RUHA

Ludas Matyi

– Kaphatnék az összes üvegért egy ifjúsági takarékbetétkönyvet?